Prijs 10 Cts.

GRATIS PROEFNUMMER

Zaterdag 11 Januari 1941
3e Jaargang; Nr. 75.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

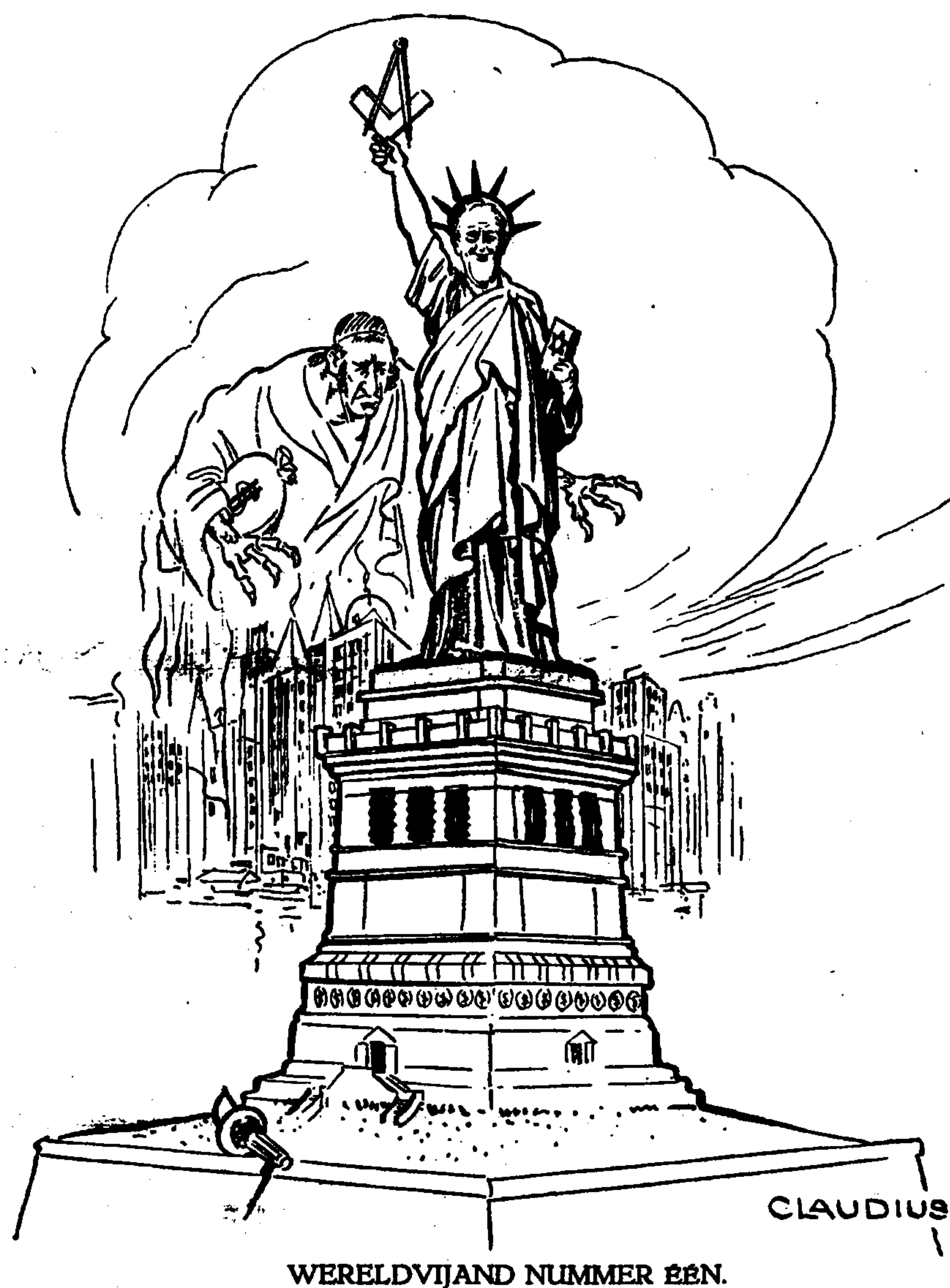
Nogmaals: Onze Zelfstandigheid.

Vanaf het oogenblik, dat Nederland door de Duitsche weermacht is bezet — of liever: sedert een burgerlijk Duitsch bestuursapparaat hier de regeering in handen heeft genomen, is bij velen bezorgdheid ontstaan ten aanzien van de vraag of Nederland na het einde van dezen oorlog zijn zelfstandigheid al dan niet zal terugkrijgen. En wij constateeren telkens weer, dat het voor talloozen van de beantwoording van deze vraag zal afhangen of zij hun medewerking aan de totstandkoming van een nationaal-socialistisch bewind hier te lande zullen verleenen dan wel dit met alle hun ten dienste staande middelen — hetgeen zich in de huidige omstandigheden practisch tot sabotage beperkt — zullen tegenwerken.

Wij hebben er in dit verband reeds eerder op gewezen, dat van een „terugkrijgen" onzer onafhankelijkheid moeilijk sprake kan zijn, omdat Nederland vóór den bewusten tienden Mei evenmin onafhankelijk was, noch staatkundig noch economisch noch cultureel. Op elk van deze drie gebieden waren wij vastgekoppeld aan de Fransch-Britsche belangen door een regeering, die zich bewust ten onrechte op haar z.g. neutraliteit beriep. Wij vestigden er toen bovendien de aandacht op, dat we in de toekomst in elk geval op cultureel terrein een grootere zelfstandigheid zouden krijgen dan voorheen het geval was.

Een lezer schrijft ons nu, dat we wel wat vaag zijn in onze uitspraken. U spreekt in verschillende artikelen wel — aldus de brief — over „één groote Germaansche familie" en over het plaats nemen aan de „Groot-Germaansche tafel", maar U ontwijkt het antwoord op de vraag of wij naar Uw meening bij Duitschland moeten worden ingelijfd of niet!

Dit is duidelijke taal en de briefschrijver, alsmede alle overige lezers, hebben recht op een duidelijk antwoord. Wij stellen voorop, dat het nu niet de juiste tijd is om ons te onderhouden over den staatkundigen vorm, waarin ons land na verloop van den gestelden tijd zal worden gegoten, al was het alleen maar, wijl de beslissing hierover niet in onze hand ligt, doch in handen van den Führer van het Groot-Duitsche Rijk. Er zijn tal van oplossingen mogelijk: men denke b.v. eens aan een statenbond of, in enger verband, aan een bondsstaat.

WERELDVIJAND NUMMER EEN.

Maar hiermede raken wij de kern van het vraagstuk niet. Deze ligt hierin: moet Nederland een provincie worden van het Duitsche Rijk, ja dan neen? Moeten wij hier door Nederlanders worden geregeerd of door Duitschers?

Wij hebben waarlijk geen reden om de beantwoording van deze vragen te ontwijken, omdat voor ons vaststaat, dat — hoe de staatkundige toestanden zich ook mogen ontwikkelen — de Nederlandsche problemen op Nederlandsche wijze door Nederlandsche menschen moeten worden opgelost. Wie hieraan twijfelt, is een dwaas. En vast staat voor ons ook een volledige autonomie, een „zelfregeling". Daartegenover staat dan, dat de buitenlandsche politiek, de militaire zaken en de economische vraagstukken in een intensieve samenwerking met Duitschland zullen worden geregeld, alleen reeds, omdat geen groote staat, die zich zelf respecteert, dulden kan, dat zijn kleinere naburen op

eenig gebied een vijandige houding zouden innemen. Wanneer wij dit voor oogen houden, dan kunnen wij niet gelooven, dat eenig gezond denkend mensch hiertegen bezwaren zou kunnen opperen.

Bovendien: men miskent volkomen de bedoelingen van het nationaal-socialisme, indien men meent, dat dit een imperialistische politiek beoogt. Want het principieele onderscheid tusschen de Duitsch-nationaal-socialistische staatkunde en de Britsch-plutocratische is juist gelegen in de omstandigheid, dat de eerste het nationale eigenleven van de volkeren eerbiedigt en stimuleert, terwijl de laatste slechts er op gericht is om andere volkeren aan zich te onderwerpen en te knechten.

Voor hen, die de nationaal-socialistische wereldbeschouwing niet kennen, moge de door Duitschland gevolgde politiek inconsequent schijnen — wij kunnen ons dit in bepaalde gevallen wel indenken — maar zij, die hiervan wel op de hoogte zijn, weten in elk geval in welken geest de komende dingen zullen worden opgelost. En zij hebben als logisch gevolg daarvan niet die interesse voor enkele details, waarvan anderen bij voortduring blijk geven.

BLOED EN MYTHE ALS LEVENSWET.

door PIETER EMIEL KEUCHENIUS

Een blijvend monument onzer Volkscultuur.

In de voorrede van zijn baanbrekend werk over „de grondslagen der 19de eeuw", dient H. S. Chamberlain zichzelf aan als „dilettant" en bedoelt met dit vaak in ongunstigen zin gebruikte woord, den bemiddelaar tusschen de wetenschap en het leven. Zonder zich te laten voorstaan op de persoonlijk verworven resultaten van den gespecialiseerden onderzoeker, nochtans van diens arbeid volkomen op de hoogte, ordent hij een schier onoverzichtelijke veelheid van gegevens door de richtende kracht eener levende en doorleefde idee. De uitvoering dezer taak eischt een geweldige beheersching der stof en juist daarom een onwankelbare trouw aan de schiftende, bindende en door de verschijnselen heenlichtende gedachte. De groote cultuur-duiders, die ons den zin van het aardsche drama pogen te ontsluiten, ontleenen aan deze gaven het recht tot hun ondernemen; zij herscheppen als kunstenaars den verwarrenden, soms zoo donkeren stroom van het verleden en doen ons verstaan, waarom de dingen werden, gelijk zij deden.

Wij aarzelen niet Pieter Emiel Keuchenius in hun rij de hem toekomende plaats te geven en doen dit met te meer vreugde, omdat hij tot dusver de eenige Nederlander is, die, naast een Chamberlain en een Rosenberg, op geheel eigen wijze zulk een ontzaglijk materiaal heeft opgevangen in den glans der bloed-gebonden mythe en daarbij aan ons Volk, zijn stijgen en zijn dalen, een uitgebreide behandeling te beurt liet vallen. Natuurlijk zullen critische speurders van kerkelijke of democratische zalving — waartusschen meestal geen onderscheid bestaat — er terstond met hun geweer op uit trekken om op fouten en zwakke punten te mikken. Nu, die zijn er en ook wij zullen verderop in deze aankondiging blijk geven er niet blind voor te zijn. Maar wat hebben zij te beteekenen, vergeleken bij de overtuigende macht, de klare doordachtheid, de gave geslotenheid van dit sterke en gezonde geschrift? Men moet er zich vóór verklaren, ondanks eenige onwezenlijke oneffenheden, òf men is er **tegen,** zelfs al zou het door een volmaakte en dus niet meer menschelijke pen geschreven zijn: een derde mogelijkheid is uitgesloten. Eindelijk hebben wij dan in nederlandsche taal een oorspronkelijke vertolking der aard-eigen mythe, eerlijk, meesleepend, diep-geweld: voor weinig kan ons volk in dezen en den komenden tijd zoo dankbaar zijn!

Keuchenius begint met een schildering van den grauwen, troosteloozen toestand, waarin een eertijds levenskrachtig Geuzendom is afgezakt. Zijn analyse scheurt het masker uiteen, dat met bedriegelijken schijn gebonden was voor een werkelijkheid van leugen, ongerechtigheid en verploerting. Wij staan nog wel op de landkaart — zoo zegt hij — doch niet krachtens den wil der natie of het onverwerkbare geloof aan een verre toekomst: wij zijn een volk, dat zichzelf overleefd heeft! Tevergeefs zoekt men naar den grooten mensch in Nederland, naar scheppende geesten en daadmenschen: men vindt slechts tijdsproducten. In korte, hamerende zinnen typeert Keuchenius het bittere verval van een volk, dat bij voorkeur in guldens denkt, zijn eer versjachert en het liefste zou voortvegeteeren in een „groene-weide-geluk". Na het stellen der diagnose, dringt zich vanzelf de vraag op naar de oorzaken van dezen jammerlijken neergang, van deze ontaarding op haar ergst.

Een socioloog of cultuur-historicus van den ouden stempel zou waarschijnlijk met dit probleem in het geheel geen raad weten, of volstaan met een oplossing, welke alleen de moeilijkheid verschuift. Het centrum van waaruit bloeien en rijpen, evenals kwijnen en verwelken van een volkslichaam bepaald worden, ontsnapte immers steeds aan de aandacht; men wilde het wezen der geschiedenis verstaan uit de feiten en niet „uit de daarachter verborgen rasziel en haar vormende krachten". Daarom bleef men ronddobberen aan den buitenkant en trof nooit het hart der zaak. Terecht verwijt Keuchenius onze vaderlandsche historieschrijvers, dat zij met het bloed geen rekening houden en de volksgemeenschap vereenzelvigen met den staat, een fout — en geen geringe! —, die menigeen verleidde om joden als Spinoza, da Costa, Jozef Israëls, Querido e.a. tot dragers der Nederlandsche cultuur te verheffen.

Hier stuiten wij tevens op het fatale keerpunt van Hollands lot: de intrede van Juda in het levensgebied der Geuzen. Want men moet niet naïevelijk denken, dat de ondermijnende invloed van den woestijnnomade ten onzent eerst dateert uit de beginjaren der 20ste eeuw en dat er daarvoor van geen syrische besmetting sprake was.

Bastaardeeringen zullen betrekkelijk zeldzaam gebleven zijn in de 17de en 18de eeuw — al kwamen deze ongetwijfeld voor —, maar de macht der joden groeide, hun aantal in aanmerking genomen, tot ongeloofelijke afmetingen uit, terwijl hun onmoraal een complete verwringing onzer nationale deugden tot gevolg had. Met een gevoel van beklemming leest men bij Keuchenius, hoe een fier en geniaal volk tijdens zijn gouden eeuw in den ban eener doodende verjoding geslagen wordt en zich zijn scheppende energieën laat afsnoeren. Biologisch acht de schrijver deze ontaarding door een gemengde samenleving met joden verklaarbaar, omdat het onedele zich nimmer tot adel verheffen kan, maar het edele wel gemakkelijk kan ontaarden. De geestelijk besnedene, zooals Paulus dat zeer typeerend uitdrukte, de verjoodschte Noorderling, is vaak zelfs joodscher dan de rasjood (bldz. 91). Een parasietenmentaliteit dringt onze samenleving binnen, het werk wordt bijzaak, verdienste hoofdzaak, de koopmanseer — de glorie van ons voorgeslacht — ebt weg in een karakterloos commercialisme. Aan

het slot van dit met meesterhand geschreven requisitoir kan slechts de noodlottige conclusie verwacht worden: „het joodsche kapitalisme heeft onze hollandsche mythe verdrongen."

Toch vragen we ons af, of de auteur niet een belangrijke factor vergeten heeft. Hij zwijgt tot onze verwondering over het Calvinisme, den geloofsvorm, waardoor in ons land de reformatie een vaste gestalte kreeg. Het behoeft geen betoog, dat de leer van Calvijn met judaïseerende tendenzen doortrokken is en bovendien, als uitvloeisel van haar wezen de vroeg-kapitalistische ontwikkeling sterk in de hand heeft gewerkt. Verweekte deze levensbeschouwing eenerzijds den bij een volk van noordschen bloede aanwezigen weerstand tegen joodsche infectie, anderzijds vergemakkelijkte dit Calvinisme bij de nazaten der eerste Geuzen een afglijden naar het kapitalistische vaarwater. Hoe men het ook neemt of keert, de eeuwige jood staat er achter, maar het proces van „Hollands lotswende" blijkt ingewikkelder dan het ons wordt voorgesteld en eischt een teruggrijpen op dieper-liggende wortelen. De tragiek van ons Volk ontsprong voor een niet gering deel aan deze religie, welke naast aansporing tot heroïsme in den aanvang, al spoedig den ingeboren aard vergiftigde.

Met een enkel woord stippen wij de merkwaardige passages aan over het heirleger joden, dat verschillende oranje's als halftrawanten omzwermde. Droevig schouwspel, onteerende vertooning, wanneer een stadhouder-koning met handen en voeten aan deze arrogante geldheeren zit vastgeketend. Baron(!) Antonio Isaac Lopez Suasso financier van Willem III bij diens staatsgreep tegen den Engelschen koning! Kan het ons verbazen, wanneer de brutaliteit der voor-aziatische emigranten welhaast geen grenzen meer kent en zelfs niet schroomt — het is omstreeks 1690 — Amsterdam en 's Gravenhage, naar de aanwijzingen der rabbijnen, tot ritueele steden te promoveeren? Dit wilde zeggen, dat voortaan de Hollandsche inwoners er vreemdelingen en de joden er heerschers en eigenaren zouden zijn. De symbolische afsluiting, door middel van uitgeschilderde paaltjes annex passende attributen, werd tot in 1934 door de overheid onderhouden en betaald; eerst in Juni 1940, aldus vermeldt Keuchenius, is deze schande van 250 jaren door nationaal-socialisten opgeruimd. Wij waardeeren de gedetailleerde weergave dezer voor onze nationale eer uiterst pijnlijke geschiedenis; zij werd vastgelegd door den meest bevoegde, want de onthulling in 1934 van een zoo ongehoorde verslaving, geschiedde door denzelfden strijder, die thans in zijn „Bloed en Mythe als levenswet" ons volk den koninklijken weg wijst naar een uiteindelijke bevrijding.

De opzet van het werk brengt vanzelf mee, dat bij het kernbegrip „mythe" langdurig wordt stilgestaan. Dit was aardig, om den lezer in te wijden in de grond-idee der nieuwe wereldbeschouwing. Feitelijk bewegen we ons hier in een zijnssfeer, waar het eigenlijke niet precies gezegd, niet gedefiniëerd, maar op z'n best intuïtief kan worden aangeduid. Indien wij het vermogen tot deze verheldering als waardemaatstaf mogen aanleggen, voldoet het geschrift van Keuchenius aan den hoogsten norm.

Wij grijpen uit het hoofdstuk: „Daad en Mythe" een willekeurigen zin: **„de mythe is de aanraking met het eeuwige, een afschijnsel van het goddelijke. In het bloed verankerd, maakt zij de stem van het bloed tot de stem van god."** Verder dan deze uitspraak kunnen wij niet komen: we zijn ingekeerd tot in den mystieken oerbodem van 't ras, dat daad, stijl, ja alle levensuiting, bezielt en draagt. Met een zeldzame fijnheid van omlijning, geholpen door een verbazingwekkende kennis van culturen en haar scheppingen, innig vertrouwd met den dampkring, welke zij uitademden en de stralende figuren, die zij omhoog wierpen in het epos der rasgeschiedenis, ontvouwt Keuchenius het drama van het Noordsche bloed. Ver weg, als bij de Wikingen, strekt zich zijn horizon uit: Indiërs, Perzen, Hellenen, Romeinen, en dan schildert hij de voltrekking der levenswet tot ongehoorzaamheid onverbiddelijk den ondergang tegemoet voert.

Germanen stichten een nieuwe wereld en, georiënteerd aan de beste bronnen, rijst het erfgoed van ons bloed voor ons op in reine, krachtige schoonheid. Men moet het lezen, dit boek, honderden, duizenden onzer dommelende volksgenooten moeten het lezen, al die zoekers en tasters, betweters en halfweters, opdat zij het licht ontdekken, in welks volle heerlijkheid te leven mogelijk is.

Zeker, wij hebben bedenkingen; zoo b.v. hoort een beroep op een twijfelachtige brochure als „Das grosse Entsetzen" van Mathilde Ludendorff (bldz. 258—259) in een zoo hoog gegrepen werk niet thuis; daar zijn op dit gebied betrouwbaarder gidsen, Duitsche en Nederlandsche vorschers, die lang voor den Engelschen Heer Steward Ross en beter dan hij, de problematiek der septuaginta en der compositie van het Oude Testament uit de wetenschappelijke doeken hebben gedaan. Verder wordt Kant, zoowel voor wat betreft zijn Kritik der reinen als der praktischen Vernunft verkeerd, n.l. realistisch-psychologisch geïnterpreteerd (bldz. 146, 413); hierop nader in te gaan is, gegeven het karakter van dit weekblad, ondienstig. Dan zijn er nog enkele historische onjuistheden, benevens textueele ontsporingen, maar dit alles bij elkaar zou in een nieuwen druk door den schrijver event. kunnen worden herzien en tast bovendien de monumentale beteekenis van zijn geschrift in geen enkel opzicht aan.

Arnold Meijer's maskerade.

Van de hand van Dr. Alfred A. Haighton, die vijf jaren lang op de meest nauwe wijze met Arnold Meijer heeft samengewerkt en dezen jezuïetischen „leider" dus door en door heeft leeren kennen, is thans bij de Uitgeverij De Misthoorn een brochure verschenen, die bovenstaanden titel draagt.

De onthullingen, welke in dit 64 pagina's omvattende geschrift worden gedaan, zijn opzienbarend te noemen.

De prijs bedraagt 30 cent. Verkrijgbaar bij den Misthoorn-boekhandel, Leidschestraat 85, Amsterdam en bij onze agentschappen. Na ontvangst van het bedrag op onze girorekening 322600 franco toezending.

In een tweede artikel bespreken wij het laatste gedeelte van „B. en M. als levenswet" en behandelen dan, daarmee samenhangende, hetgeen Keuchenius de hoofdoorzaak van ons innerlijk verval noemt: **de ongewilde afscheiding in 1648 uit het Duitsche volkenverband.**

Amsterdamsche Jodenactie.

De opperrabbijn L. H. Sarlouis heeft zich in December j.l. met een gedrukt rondschrijven tot de Amsterdamsche Joden gewend, en wekt hen daarin op tot het houden van huisbijeenkomsten. Hij vraagt deelname aan deze bijeenkomsten van circa 10 personen en ter beschikking stellen van huizen daarvoor.

Er is een „Commissie van Uitvoering", bestaande uit de heeren J. H. Dunner, E. Duizend, I. Vredenburg, A. T. Kleerekoper en E. Stibbe. Deze commissie zendt formulieren ter invulling rond, en er worden 20 adressen opgegeven, waar deze kunnen worden ingeleverd.

Uit den brief van den opperrabbijn weten wij waartoe deze bijeenkomsten moeten dienen. Het gaat om het bijbrengen van begrip voor Israëls verleden, idealen en toekomstgedachten.

En wij nemen aan, dat er verder stevig zal worden gebeden voor de overwinning van hun dienaar Churchill. En voor „een lang leven" van broeder Roosevelt. Tevens zal er wel het program van actie van de Nederlandsche Unie worden vastgesteld.

Gysbrecht de Nederlander, of: „Diepgeloovige weerbarstigheid"

Werumeus Buning, die in het tijdperk van individueele woord- en kliekkunst, welke de plaats innam van sociale taalkunst, zich naam wist te verwerven, misbruikt thans zijn invloed om ons een verpolitiekten en zoo verkrachten Gijsbrecht van Amstel op te disschen. Dat men in Vondels treurspelen Lucifer en Palamedes politieke allegorieeën ziet, is vanzelfsprekend en onder het mom van de genoemden en van andere personages treden inderdaad of konden althans politieke tegenstanders, die tijdgenooten waren, optreden. Geheel anders, want een verminking, wordt echter de zaak, wanneer een persoon uit vroeger eeuwen, zooals Gijsbrecht, een algeheele metamorfose ondergaan moet, omdat hij tot een modern toonbeeld van aanhanger van het Ancien Régime, van anglophilie, Uniegeest, enz., tot een idealen Hollander van „diepgeloovige weerbarstigheid" tegen het Nieuwe Bewind moet omgetooverd worden."

Om den vollen omvang van deze gedaanteverwisseling te begrijpen, zullen wij eerst eens vaststellen, hoe de letterkundigen in het algemeen over de figuur van den Gijsbrecht denken. Gijsbrecht is niet laf, hetgeen blijkt uit zijn antwoord, als men den burcht komt opeischen en uit zijn besluit om zich tot het uiterste te verdedigen. Maar is hij nu w e r k e l i j k zulk een groot en helfdhaftig krijgsman? Hij vertelt en luistert naar vertellingen van strijd in plaats van zelf te strijden. Zijn Broer Arend is echter een man van de daad (van hem zegt W. Buning eigenaardig genoeg niet meer dan dat hij een „trouw soldaat" is): hij leidt een uitval en sterft in het harnas. Volgens zijn eigen opdracht vóór het stuk heeft Vondel niets anders willen doen dan, in bewuste navolging der Romeinsche klassieken, in de schildering van het brandende Amsterdam een nabootsing te geven van den brand van Troje. Vondel's allegorische verbeelding is retrospectief en niet prospectief, d.w.z. zij gaat terug in het verleden en vindt in het epos van Vergilius de tegenhangers voor zijn Amsterdammers en zijn eigentijdsch gebeuren; zij gaat niet de toekomst peilen om toonbeelden van Nederlanders uit latere eeuwen te scheppen. M.a.w. Gijsbrecht is een andere Aeneas; een degelijk, piëteitvol persoon, maar geen modern Hollander met een „diepgeloovige weerbarstigheid", die dan, zooals tusschen de regels maar al te gemakkelijk kan gelezen worden, bestaat in anti-Duitsche mentaliteit, die zich zooveel mogelijk in daden moet uiten, en in geloof en vertrouwen, te weten: het geloof van het politieke Christendom en het vertrouwen op de uiteindelijke Engelsche en „dus vaderlandsche" zege.

Deze meer pratende dan „dadende" Gijsbrecht nu neemt in W. Buning's verbeelding de gestalte aan van „een man, die in zijn tegenspoed voor niets wijkt, noch voor wapengeweld, noch voor smeekbeden, noch voor eenige verschrikking, doch die eerst den strijd opgeeft, en dan ook onmiddellijk, als Gods beslissing hem bekend wordt gemaakt." Deze man „weet van geen wijken" en „waagt niet waar hij te weinig kansen ziet". Deze man laat zich geen gemakkelijken vrede „voorspiegelen", maar „staat op het punt in de plaats daarvan „den dood te verkiezen boven de dingen van den dag". Hij is ook iemand, die nooit verblind is door zijn woede, want hij bezit de „strijdbare woede van den Hollander". Gijsbrecht wordt nadrukkelijk **Gijsbrecht de Nederlander** genoemd. De symboliek is overduidelijk! En dan volgt het allerfraaiste: „Ergens in hem zit de eeuwenoude kern van diepgeloovige weerbarstigheid, en alleen de van God gestelde overheid, die hij erkent, de engel Raphaël, kan hem gehoorzaam doen zijn."

„Ergens in Nederland", Heer Buning, hebben ook onze misleide soldaten gezeten. Zij wisten niet beter, maar gij behoorde te weten, dat de zaken in Nederland volgens Gods bestel geloopen zijn zooals zij zijn en dat de Duitsche Overheid hier een gerechte overheid is. Gij wilt echter zeggen, dat de Nederlander deze overheid niet behoeft te erkennen; dat hij verder, evenals de nieuwe Unie-heilige Gijsbrecht de Nederlander, niets moet wagen, omdat de kansen nog te gering zijn, maar overigens van geen wijken moet weten; dat hij liever moet willen sterven dan heulen met de Duitschers of zich door hen laten inpalmen, goedsmoeds en voetstoots.

Hoe zit het nu, zuiver-literair en niet politiek - literair en tendentieus - anti-Duitsch beschouwd, met die diepgeloovigheid en die gehoorzaamheid niet aan menschen, maar aan God alleen? Rafaël, Gods gezant, staat bekend als een typisch voorbeeld van een Deus ex machina, van een godheid dus, die uit een machinerie op het tooneel neerdaalde, om aldus plotseling en kunstmatig een einde te maken aan het stuk, waarin de handeling vastgeloopen is. Om de figuur van Gijsbrecht te redden, om hem niet voor laf te doen doorgaan, moest Vondel het voorstellen, alsof hij slechts op Gods bevel was geweken. Liet hij Gijsbrecht zich tot het uiterste verdedigen, dan had hij hem moeten laten sterven, maar dan kwam hij in tegenspraak met de geschiedenis, die ons leert, dat Gijsbrecht niet gesneuveld is. Ook had Vondel Rafaël noodig, om de Amsterdammers te troosten en met de verzekering, dat Amsterdam eenmaal een luisterrijke stad zou zijn. Het laatste blijkt duidelijk uit Vondels eigen woorden in de Opdracht van het stuk. Wat blijft er nu over van Gijsbrecht's „diepgeloovige weerbarstigheid?"

De Courant, Het Nieuws van den Dag, waarin ik dit fraais van W. Buning las, in de rubriek „Kunst" nota bene, voorziet het stukje van den kop: Meer dan ooit blijkt Vondels pracht! Hetgeen derhalve hierop neerkomt: nu Gijsbrecht zich makkelijk laat verminken tot Gijsbrecht den Nederlander en politiek misbruiken, nu is die Gijsbrecht prachtiger dan ooit!

W. Buning bewijst niets. Zijn verklaring, dat toeschouwers, die niet merken, dat meesterwerken steeds nieuwe eigenschappen vertoonen, „schaapskoppen" zijn, is typisch voor zijn betoogtrant. Wie er dus niet mee accoord gaat, dat de nieuwe vertoonde eigenschap van den Gijsbrecht is, dat de hoofdpersoon de ideale Unie-Nederlander is, die is een groote domkop. Laat mij dan maar die domkop zijn, want ik kan dit niet inzien, althans niet zooals Buning die waarheid hier vervuld ziet.

Thomasvaer wordt „wenschziek" genoemd en dat Kloris en Roosje ontbraken, wordt betreurd. W. Buning wenscht natuurlijk dat alles terug en toont dus ook door de wenschziekte aangestoken te zijn. Hij mist natuurlijk niet gaarne de critiek, die in dit geval zeker Joodsch-venijnig en Unie-geniepig zou zijn geweest, vol verborgen steken, met literair fraais gecamoufleerd.

Dat dit alles ontbrak, dat ging nu eenmaal niet anders, zegt Buning: „als men alleen al aan de ham denkt. . . ." Hij wil grappig zijn en daarom wil ik ook eindigen met een ernstige grap. J. W. F. Werumeus Buning weet van gehamsterde ham zoo goed als van de heele Joodsche kook- en verkoopkunst. Hij doet met onzen goeden Gijsbrecht zooals de Jood met de kat, die in een haas wordt omgetooverd en zoo den dommen Christen voorgezet. En wie niet gelooft, dat Buning's kat een haas is, die wordt naar den schaapsstal verwezen!

HET UNIE-LIED.

U ziet duid'lijk aan de stroomlijn
wat voor ras er voor U staat.
't Intellect straalt van ons aanschijn,
Moos en Sally weten raad.
Onze laatste zet is prachtig
en wij lachen ons een kriek:
al wat stom is kwam eendrachtig
bij de Joodsche eenheidskliek.

Refrein.

Achenebbes — wat een gijn —
d'Unie zal geen Jodenzaakje zijn?!
Koop een speldje, 't kost maar een paar cent,
en men ziet hoe 'n ezelskop je bent. —

Oh, wij zwend'len en bedriegen
en wij strooien laster rond.
Vijftig cent om mee te liegen
is voor niks — bij me gesond. —
Kleine Moos, het oude smousje,
is een bons in 't Unie-rijk.
Sprekend geeft hij met een sausje
van zijn Joodsche geestdrift blijk.

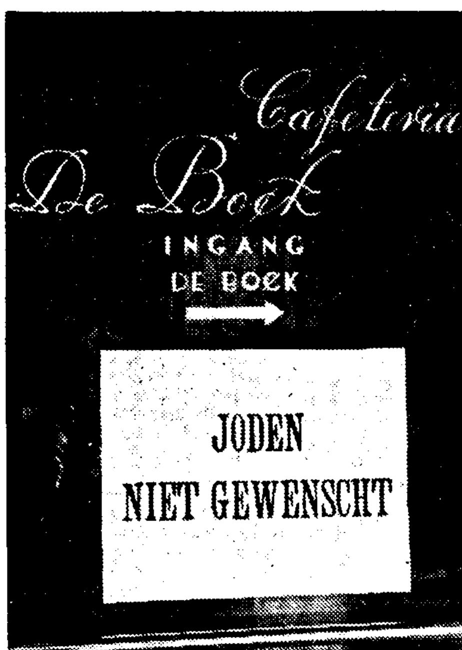
Refrein.

Zie naar Levie op het hoekje
met een speldje op zijn jas,
hij verkoopt het Unie-boekje
en is jiddisch in zijn sas.
Allen die nu bij ons komen
geven van geschiktheid blijk,
om te worden opgenomen
in ons parasietenrijk. —

Refrein.

Churchill speelt zijn laatste troeven
met die Joodsche Unie krant.
Het getijsem wil beproeven
baas te blijven in ons land.
Maar al kost zijn gif een schijntje,
tevergeefs maakt Moos zich blij!
Het is heusch zijn laatste gijntje,
want het einde is nabij. —

Refrein.

Foto's Stapf

Zoo brengt ons dan de nieuwe tijd
de vreugde der gemoedelijkheid;
weer echt vrij en onder elkaar
zonder den Joodschen scharrelaar.

De bloedraad van Alkmaar.

Eens, in den grooten 80-jarigen oorlog, die een opstand was tegen de Spanjaarden **met hun bloedraad,** begon van Alkmaar de victorie.

„Van Alkmaar begint de victorie" werd een gevleugeld woord, dat minstens evenzeer bijdroeg tot den roem van het mooie Noord-Hollandsche provinciestadje als zijn kaasmarkt. Deze roem der victorie won het door den moed en de daadkracht van zijn burgers.

Er is veel veranderd. Alkmaar had langen tijd als burgemeester den liberalen nul Mr. Wendelaar te verdragen en als eerste burgeresse diens joodsche vrouw. Neergang.

Neergang! Nu, tijdens de oorlogsdagen van 10—14 Mei, vormde zich binnen de wallen van het oude stadje een „bloedraad", gevormd uit democratische gedegenereerden en deze zat terecht over burgers, die in zich nog den ouden geest hadden, dien uit den tijd van den strijd tegen Spanje.

Deze moderne bloedraad bestond uit den reserve luitenant-kolonel Baan, den Joodschen inlichtingen-officiar drs. H. Speyer en den reserve-luitenant A. van den Dool; en verder maakten er deel van uit: Mr. G. C. B. van der Feen de Lille, Officier van Justitie te Alkmaar en Jhr. Mr. F. H. van Kinschot, Burgemeester van Alkmaar.

Deze autoriteiten maakten zich tot handlangers van den van haat kwijnenden Joodschen luitenant Speyer en van den vrouwenuitkleedenden sadist kapitein Verwey.

Zooals het Christen-zijn in het oude Rome voldoende was, om ten aanschouwe van een verdierlijkt publiek voor de leeuwen te worden geworpen — zoo streepte de renegaat Van der Feen de Lille, onder goedkeurende toestemming van den burgemeester, met rood potlood de namen aan van de menschen die als nationaal-socialisten bekend waren of waarin hij nationaal-socialisten vermoedde — met rood potlood, ten teeken dat zij moesten worden overgeleverd aan de terreur van het gewapende plebs, dat door maandenlange Jodenhetze tot razernij was opgezweept.

Alkmaar werd later bevrijd van dezen Officier van Justitie. Deze is geïnterneerd.

Maar overigens bleef in het stadje de reactie bijna intact. De burgemeester is er nog. De plaatsvervangende kantonrechter en aanbrenger Mr. Wynne is er nog en al de tallooze anderen.

Zoo flink zijn de nationaal-socialistische strijders in Alkmaar, dat het ons niet zou verwonderen wanneer weer van Alkmaar de victorie zou beginnen. Maar zij staan tegenover een overmacht van reactionnaire „notabelen", waar een domme en verblinde massa, die de eigen slavenketenen niet meer voelt, achteraan loopt. En — nu staat de vijand binnen de veste!

Bovendien echter gaat nu het gerucht, dat het hoofd der reactie, de witte-anjer-drager Mr. Van der Feen de Lille, dank zij den kuipenden bemoeiingen van een rijken zwager, uit de interneering en op zijn ouden post terug zou keeren! Daarmee echter ware de goedmoedigheid te zeer overdreven. Dat moet den Alkmaarschen Volkschen Strijders bespaard worden.

Namens de Duivelsche Drieëenheid sprak Wereldvijand No. 1

(bij de voorplaat)

Roosevelt hield weer een rede,
gansch naar maçonnieken trant,
tegen recht en tegen vrede
en voor hulp aan Engeland.

Deze knecht der Jodenbende;
nimmer, nimmer hitsensmoe,
wenscht de wereld de ellende
van het Armageddon toe.

Roosevelt en Untermeijer,
knecht-maçon en meester-jood,
juichen als het klokgebeier
meldt der volken besten dood.

Slechts een meerderheid der slechten
maakt den weg der broeders vrij
naar een wereldrijk van knechten
onder Juda's heerschappij.

De maçon volgt de geboden
van den Hoogen Opperraad.
Roosevelt in dienst der Joden,
maakt Amerika paraat.

Hore Belisha en Eden
deden 't werk in Engeland.
Overal zijn deze lieden
oorzaak van den wereldbrand.

De maçon, die voor den jood knielt,
heeft hem steeds den weg bereid.
Paul Reynaud en Mandel-Rothschild
dreven Frankrijk in den strijd.

Kunnen wij ons rustig voelen
nu ze er hier zijn uitgegooid?
Ach, hun ondergrondsche woelen
is thans sterker nog dan ooit.

Zie de Unie! Onverminderd
gaat het fluistrend wroeten door.
Ze bereiden, ongehinderd,
hier den burgeroorlog voor.

Alom sluipen ze naar binnen,
sluw en zwaar gecamoufleerd,
en ze trachten macht te winnen,
handig en geraffineerd!

Hoor en lees — naast het gestamel
van den kleinen Jodenslaaf,
hoe geraffineerd Van Hamel
ophitst in „De Telegraaf".

Hoe Den Haag Junod vereerde.
Heel de oude ploeg deed mee;
den maçon, die misdaad leerde,
vierde men.... als dominee!

Deze kiemen van ellende,
deze ratten in den stal,
steunt de zwarte duivelsbende
van Loyola overal!

Immer oorzaak der gemeenheid,
die op onze aard' geschiedt,
is de Duivelsche Drieëenheid,
Jood, Maçon en Jezuiet!

Waak! Vooral in deze tijden,
nu zij slechts ontwapend schéén.
Broeder Roosevelt blijft leiden,
Wereld-vijand nummer één!

BINNENLANDSCH OVERZICHT.

Zeker voor de hoofdstad des lands, is het belangrijkste feit van de week ongetwijfeld de ontsmetting van tal van café's en restaurants. Waren die dan zoo vuil, zal een argelooze lezer vragen. Neen, dat niet; aan de Nederlandsche zindelijkheid naar buiten, willen wij niet raken. Maar er mankeerde nog al iets aan onze zindelijkheid naar binnen, en wij zijn dankbaar, dat thans ook met de volksche zuivering daadwerkelijk begonnen wordt.

Een Nederlander, die zich zelf respecteert, kon b.v. niet dan met den grootsten tegenzin tot dusverre in een der lokalen aan het Leidscheplein verblijven. Juda was troef, in alle opzichten! Moos en Sara zaten urenlang, breed-uit en met alle glinsterende sieraden zoo voordeelig mogelijk ge-etaleerd, achter hun kleintje koffie. Wie z'n oogen eenoogenblik dicht deed, en alleen maar op het gelispel lette, waande zich in Jeruzalem of Tel-Aviv, en zeker niet in de stad van Rembrandt. Familieleden, kennissen en zakenrelaties pleegden in American of een andere zaak te worden ontboden, zoodat binnen korten tijd voor Nederlanders geen tafeltje of stoel meer over was. Het bedienend personeel is van dit soort klanten nooit rijk geworden, want zij zaten daar niet voor verpoozing of om eens gezellig uit te gaan, maar om te kunnen praalhansen met diamanten ringen en gouden horlogekettingen.

Van dit jammerlijke schouwspel zijn we thans verlost. Tot stomme verbazing van Moos en Sara prijkte op den gevel van het stamcafé aan het Leidscheplein dezer dagen een bordje: Joden niet gewenscht.

Andere drukke centra staan op het programma. Het Westersch Jeruzalem, dat officieel Amsterdam heet, wordt langzamerhand weer voor Nederlanders bewoonbaar. Tot groote vreugde van de geboren Amsterdammers, en alle zelfbewuste Nederlanders!

De radiobelasting is een feit geworden. Waar bovendien de Staat de verzorging van de radio-uitzendingen tot zich getrokken heeft, is eenerzijds aan het klaploopen en anderzijds aan het sectarisme in den aether een radicaal einde gemaakt. Geen redelijk denkend mensch, die het Nederlandsche Volk als een geheel vermag te zien, zal er bezwaar tegen hebben. Het zijn dan ook alleen de geboren sectaristen, die er tegen sputteren. Met de klaploopers, die wel luisterden maar niet betaalden, behoeft men heelemaal geen medelijden te hebben. Alhoewel men eerlijkheidshalve een scheiding moet maken tusschen klaploopers en klaploopers, n.l. de klaploopers om het klaploopen zèlf en de klaploopers uit noodzaak. Want ook die waren er; we behoorden er zelf ook toe. Wie niet R.K. is zal uiteraard niet lid worden van den K.R.O. Hetzelfde geldt voor de uitgesproken sectarische omroepen als N.C.R.V., V.A.R.A. en V.P.R.O. De eenige omroep, die voor deze — allergrootste — groep overbleef, was de A.V.R.O. Daar waren wij dan ook lid van.... tot de A.V.R.O. ter gelegenheid van de opening van het nieuwe studio-gebouw te Hilversum haar algemeen.... joodsche karakter duidelijk demonstreerde. Deze opening zou n.l. plaats hebben op Zondag, inbegrepen de in verband daarmede georganiseerde feestelijkheden. Wij hebben daar persoonlijk geen bezwaar tegen, al kunnen wij begrijpen en billijken, dat een beduidende groep volksgenooten zich aan de keuze van den Zondag ergerde. Zoo konden wij dan ook begrijpen, dat de Kerkeraad van de Gereformeerde Kerk te Hilversum bij het AVRO-bestuur tegen deze „ontheiliging van den Zondag" ernstig protesteerde. Waarop het Avro-bestuur antwoordde, daaraan wel te hebben gedacht, maar slechts de keuze te hebben gehad tusschen den Zondag en den Zaterdag. Op Zaterdag gesteld, zouden de Joodsche leden die hun Sabbath-plichten nakomen niet van de partij kunnen zijn, en daarom had de Avro maar besloten de pret op Zondag vast te stellen! Dit heeft voor ons de deur dicht gedaan, omdat wij een dergelijke argumentatie wel aanvaarden van de „Jeruzalemsche radiovereeniging ter eere van Jehova", maar als Nederlanders niet van een zich algemeen noemende Nederlandsche Omroepvereeniging.

Zoo waren — met ons — eenige duizenden bewuste Nederlanders klaploopers tegen wil en dank. Zij in de eerste plaats zullen met vreugde de radiobelasting opbrengen voor het Nederlandsche woord in den Nederlandschen omroep!

Wij spraken slechts de hoop uit, dat de voortvarende leiding van het Staatsomroepbedrijf middelen zal willen overwegen, om de totale lasten aan belasting èn abonnement voor hen die op de radio-distributienetten zijn aangesloten, zooveel als mogelijk is in overeenstemming te brengen met de radiobelasting voor de eigen-toestel-bezitters. De eerste categorie immers behoort meerendeels tot het minder draagkrachtige deel der bevolking. Voor deze groep het radiogenot zoo eenigzins mogelijk voordeeliger te maken, moet den verantwoordelijken leiders een vreugde zijn!

In de Limburgsche pers is alarm gemaakt voor het behoud van den Lichtenberg, die ten offer dreigt te vallen aan de groot-kapitalistische belangen van de met buitenlandsch kapitaal en vele buitenlandsche commissarissen werkende Eerste Nederlandsche Cement Industrie. De prachtige hoeve en de deels uit de 10e eeuw dateerende ruïnetoren op den Lichtenberg behooren tot de unieke cultuurschatten van ons land. Vanaf deze plaats heeft men een schitterend uitzicht over Maastricht en Zuid-Limburg, tot ver in België en Duitschland. Temeer waar hier geen industrieele belangen van nationale of oorlogseconomie op het spel staan, maar de cultuurschatten behouden kunnen blijven, indien de Enci zich een dragelijk offer getroost, hopen wij van harte, dat het nieuwe departement waaronder ook de cultuurbescherming ressorteert zijn plicht zal verstaan.

Redt den Lichtenberg voor Maastricht, voor Limburg, voor Nederland!
Maandag, 6 Januari.

Zwarte hitsers.

Op Zondag 29 Dec. '40 vierde de Alkmaarsche St. Joseph-gezellenvereeniging haar 20-jarig bestaansfeest.

De feestrede werd uitgesproken door den Weleerw. Heer B. van Zijl uit Amsterdam.

Hij hoopte „dat de gezellen bereid zouden zijn het hoogste te offeren, indien dat van hen zou worden verlangd."

Het gaat er, volgens spreker om, alles **gelijk te maken** aan het H. Evangelie. En:

„In dezen tijd kampen twee werelden om de macht. De wereld van het materieele en de wereld van het geestelijke. Gij gezellen, zijt de beslissers in dezen strijd."

De eerwaarde heer zegt het goed, maar bedoelt het verkeerd. Want met de wereld van het materieele meende hij duidelijk Duitschland.

De eerwaarde wacht, evenals de Unie-leden en alle andere vertegenwoordigers der Zwartste **liberaal-materialistische** reactie, op de gelegenheid tot het ontketenen van burgeroorlog.

Immers, hij zegt:

„Men moet zijn organisaties niet opgeven dan na hevigsten strijd. Men moet zich niet bij voorbaat verloren geven, men moet het gevaar niet vreezen, maar met Christus (sic.! Red. Misthoorn) **de straat op gaan** (vet gedrukt van ons Red. Misthoorn) en de grootst mogelijke kracht ontplooien. Wanneer het gezellenleger optrekt, zijn Kerk en Maatschappij gered, dan is Nederland veilig."

Verder wil de eerwaarde heer, dat de ouders hun zonen aanwakkeren, opdat zij goed hun plicht zullen doen voor Kerk en Vaderland.

Na de rede werd nog een **vlaggenparade gehouden en het lied „Gij schit**terende kleuren" gezongen.

Aan het slot herinnerde de voorzitter aan de vlaggenparade, waaruit sprak de vaderlandsliefde der gezellen, die zij van niemand behoeven te leeren.

Deze lieden willen de Katholieke jongeren vasthouden in den ban der zwarte slavernij.

Groepsbelang, waarop hun persoonlijk belang floreert, leidt deze Zwarte hitsers bij hun **onverantwoordelijk** gedaas. **Onverantwoordelijk**, omdat het „de straat op gaan" waartoe zij aansporen, een marsch naar 't massagraf zou beduiden.

Vaderlandsliefde uit zich nu anders, zeer eerwaarde heer Van Zijl. Die strijdt nu voor een sociaal Nederland, dat zoo alleen vrij en zelfstandig zal kunnen zijn, binnen de komende Groot-Germaansche sociale volkengemeenschap.

Nogmaals: de Jood Warendorf

De Joodsche groot-zwendelaar Judko Barmet placht er steeds eenige goedgebouwde, knap uitziende en duur gekleede „dames" op na te houden, die overigens beschikten over wat de Joden noemen „moderne opvattingen". Kort en goed, ze moesten er geen moraal op na houden. En wanneer Barmat nu den invloed van „prominente persoonlijkheden" noodig had om een plannetje te doen slagen, dan stuurde hij er eerst zoo'n dame op af om het glibberige pad te banen.

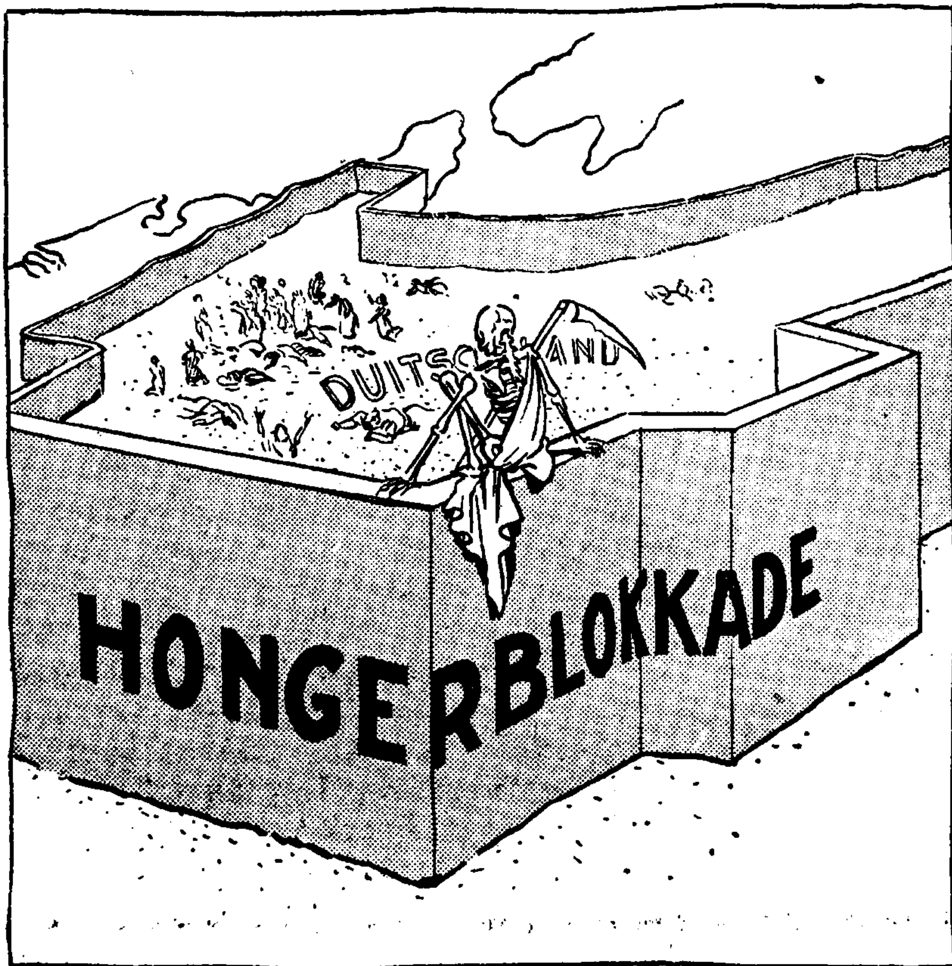
In ons nummer 73 van 28 Dec. j.l. hebben wij den Jood Warendorf gesignaleerd, die de ijdelheid van Nederlandsche „prominenten" uitbuitte door de uitgave van het boek „Persoonlijkheden in Nederland in Woord en beeld". Ter illustratie van wat de Jood onder persoonlijkheden verstaat vermelden wij, dat b.v. de Jood Max Louis Blitz, gezegd Maloïtz de telepaath, in het werk voorkomt.

Behalve de handige jonge avonturier, en man van de wereld, dien den Jood Warendorf uitzond om zijn aspirant-slachtoffers te bezoeken, hield hij er ook zoo'n Barmatjuffertje op na, die talrijke klantjes heeft aangebracht.

Ze zijn in den grond der zaak **allemaal** gelijk deze Joden, gedoopt of niet gedoopt. Want Warendorf **is** gedoopt. En daarom moeten ze er **allemaal** uit.

Boerenoorlog. Concentratie-kamp in den Britschen strijd voor Christendom, cultuur en beschaving.

Oorlog 1914—1918. Hongerblokkade van Duitschland in den Britschen strijd voor Christendom, cultuur en beschaving.

GRENSLANDPROBLEMEN.

Een reis naar Polen.

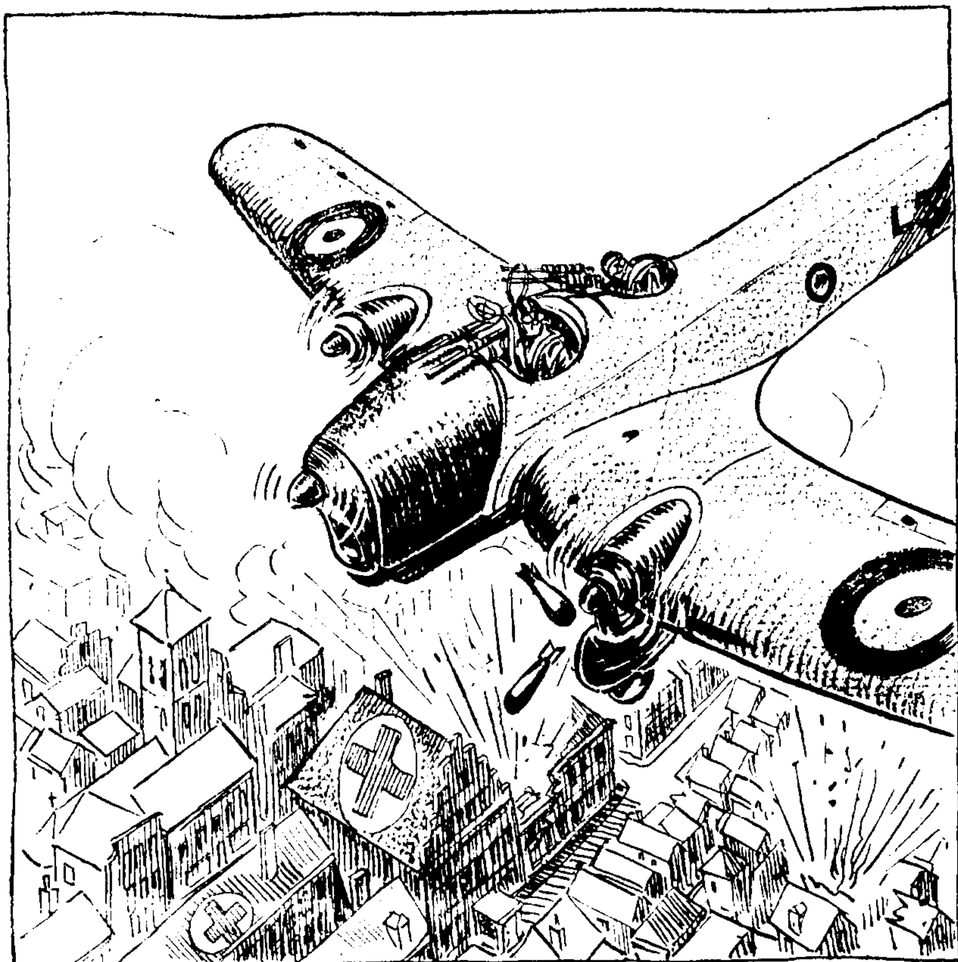
II.

Voor een geordende samenleving zijn dit onmogelijke situaties. Het eerste werk der Duitsche overheden na de bezetting der stad bestond dan ook in een grootscheepsche schoonmaak, waaraan 25000 arbeiders gedurende vijf maanden hun handen vol hebben gehad, zoodat de straten en stegen nu tenminste eenigszins schoon zijn. De volgende taak bestaat in het afbreken van een groot deel der stad en een geheel nieuwen opbouw, waardoor men tevens hoopt het epidemiëngevaar onder de knie te krijgen.

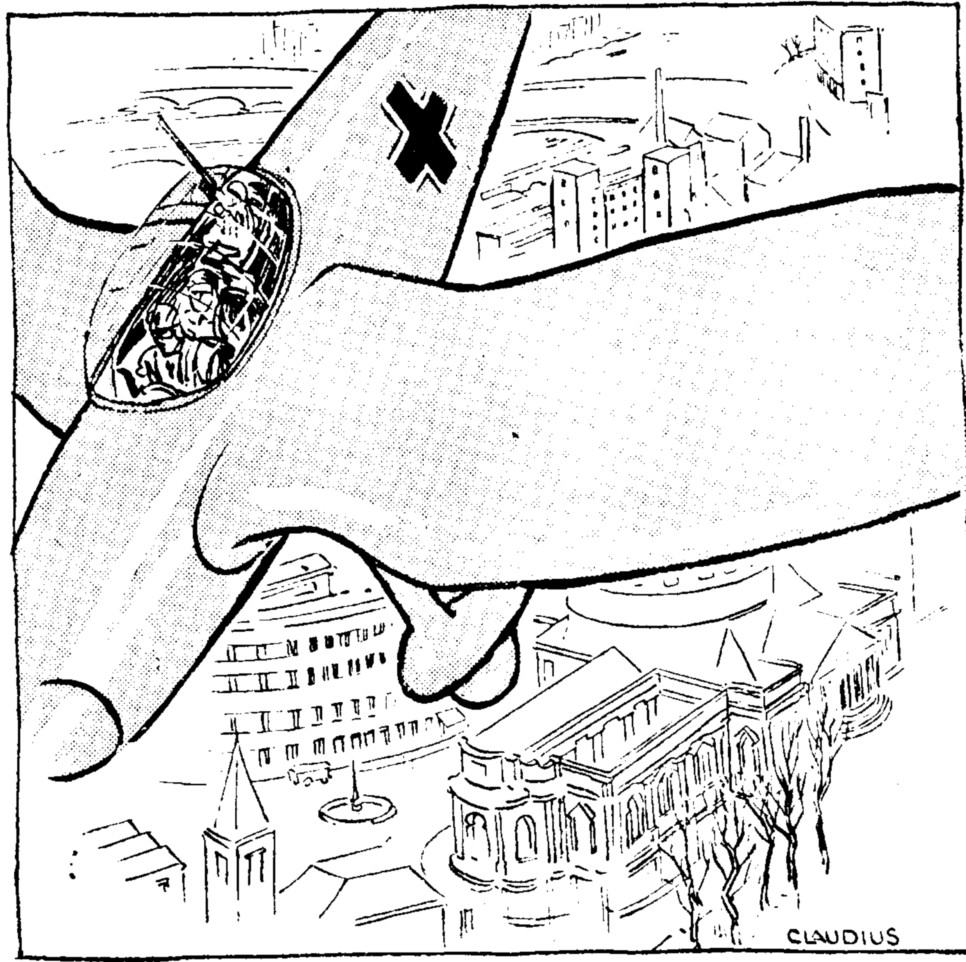
De rechtstreeksche invloed van den Poolschen Versailles-staat blijkt echter duidelijker in steden als Posen of Gotenhafen (het vroegere Gdynia). Posen maakt in zijn centrum terstond den indruk van een Duitsche stad. Meer in de buitenwijken en in de omgeving hebben de Polen echter op hùn manier bijgebouwd, d.w.z. dat zij hier en daar straten hebben aangelegd en daar krotten getimmerd of gemetseld, die het beeld van het landschap volkomen verknoeien. In de omgeving van sommige Belgische steden kan men dergelijke producten der bouwkunst ook nog bewonderen, slechts met dit verschil, dat de Poolsche er dan altijd nog tien maal smeriger en vervallener uitzien. Daarmee niet tevreden heeft het Poolsche stadsbestuur van Posen ook nog kans gezien de stad van haar natuurlijke bebossching en schilderachtige plekken in de directe omgeving te berooven, door in de laaggelegen stroomgebieden der Warthe en haar zijriviertjes alle hout weg te kappen. Het resultaat was bovendien een vervening van den bodem met uitgebreide moerasvorming. Het zal dan ook nog wel eenige jaren duren voor de Duitsche overheid de gevolgen van deze ongeloofelijke dwaasheden door een grootsch opgezet vernieuwingsplan uit den weg heeft kunnen ruimen. Dat men daartoe niet voor doortastende maatregelen mag terugschrikken is duidelijk, en het ligt dan ook in de bedoeling deze moerasgebieden door stuwing van het rivierwater te veranderen in uitgestrekte meren, die met de opnieuw beboschte omgeving een ideaal ontspanningsoord voor de stedelingen zullen vormen. Op kosten wordt hierbij nauwelijks gelet. Het geheele uitbreidings- en vernieuwingsplan voor Posen zou een bedrag van ruim 150.000.000 Rijksmark vorderen, waarbij inbegrepen de onkosten voor afbraak van verscheidene bouwwerken uit den Poolschen tijd, die òf in den weg liggen bij de doorbraak van nieuwe, ruime wegen, ofwel in het moerasgebied gebouwd zijn en dus gedoemd om onder den waterspiegel te verdwijnen.

Het meest typeerend uit zich echter de tegenstelling tusschen den organischen Germaanschen geest in zijn Nederduitschen vorm en de Poolsche naaperij van het mechanisch-westersche intellect in zijn slechtsten vorm in de beide steden Danzig en Gdynia. Danzig is een Nederduitsche stad, weggeloopen van haar Westersche zusters Brugge, Gent en de Zaanstreek. Want deze beide typen herkent men onmiddellijk in het eigenlijke woongebied en in het havengebied, dat zich door de stad slingert. De Bruggeling of de Gentenaar zal zich op de Lange Markt met zijn oud-nederlandsche, in lichte tinten geschilderde gevels en het grootsche raadhuis of in de geweldige Marienkirche volkomen thuis voelen, terwijl de Zaankanter in het havengebied met de kleine winkeltjes en kroegjes en de oude pakhuizen, die tot aan den waterkant reiken, het eenige eeuwen oudere beeld van zijn huidige geboortestreek zal herkennen. Slechts de windmolens en de moderne fabrieksgebouwen ontbreken hier temidden van deze oude gebouwen, die van een voorbijgegane grootheid en bloei getuigen.

Voorbijgegaan — en bijna tot ondergang gedoemd door een politiek, die men waanzinnig zou kunnen noemen, wanneer men niet wist dat zij bewust zoo gevoerd was om dit Duitsche land en deze Duitsche menschen voorgoed den nek te breken. Dwaasheden zijn hier slechts bedreven door die Versailles-politici, die als Wilson uit een ander werelddeel naar Europa kwamen om — misschien goedbedoeld — de Europeesche staten de zegeningen der democratie en der vrijheid, gelijkheid en broederschap op te dringen. Geografische, geo-politieke of economische kennis heeft dezen diplomaten blijkbaar te

Oorlog 1939—1941. Bommen op ziekenhuizen en arbeiderswijken in den Britschen strijd voor Christendom, cultuur en beschaving.

Oorlog 1939—1941. Bommen op Londen. Duitsch barbarisme.

eenenmale ontbroken en van de eischen, die het volksche beginsel als eerste voorwaarde stelt, hadden zij uiteraard nog nooit gehoord. Zij dachten slechts in staatkundige begrippen en voorzoover zij ook vol goede bedoelingen geweest mogen zijn, tenslotte werden zij toch op sleeptouw genomen door de van haat vervulde, geslepen Fransche en Engelsche „staatslieden".

Duitschland, het hart en de krachtbron der Germaansche volken van Europa, moest kapot — dit was de grondgedachte, waarvan deze lieden uitgingen. Verdeel en heersch, was de lijfspreuk die zij van het oude Rome hadden overgenomen en zij wisten heel goed, dat de Germaansche randvolken nooit tot een eenheid en daarmede tot gemeenschappelijke kracht zouden komen, wanneer dit Duitsche centrum vernietigd was. Om dit te bereiken moest men eenerzijds Duitschland en het Duitsche volk economisch zooveel mogelijk afbreuk doen en anderzijds territoriale en economische wrijvingsvlakken stichten om een rustige ontwikkeling van den Duitschen staat onder alle omstandigheden te verhinderen. In de verdeeling van dit oud-pruisische grondgebied in een Poolschen corridor, een „vrije stad" Danzig onder Volkenbondstoezicht met sterken Poolschen invloed en dan nog een afzonderlijk, geïsoleerd liggend stuk Duitschland had men een geniaal gevonden middel om deze doeleinden te verwezenlijken. De eerste phase van deze ontwikkeling, de economische ondergang van Danzig, stond voor de deur en ongetwijfeld zou het plan volledig geslaagd zijn — als de Duitsche pantserwagens wèrkelijk van karton waren geweest!

Men kan zich de situatie van Danzig het best voorstellen door deze stad te vergelijken met Rotterdam. Beide zijn havensteden aan den mond van een groote rivier en evenals Rotterdam vormt Danzig hier een natuurlijke opslagplaats en overlaadhaven voor het goederenverkeer tusschen het Weichselstroomgebied eenerzijds en de Russische, Zweedsche en Duitsche Oostzeehavens en het wereldscheepvaartverkeer anderzijds. Wanneer men zich nu verder voorstelt, dat een vijandige „Volkenbond" van Rotterdam een „vrije stad" had gemaakt, onder toezicht van den Bond en van Duitschland, en dat Duitschland uit overwegingen van prestige en economischen dwang in het Westland ten Zuiden van den Haag een kunstmatige haven had aangelegd, waarlangs praktisch het geheele Rijnvaartverkeer en de verbinding met de overzeesche gebieden geleid werd, dan krijgt men reeds een goeden indruk van de situatie waarin Danzig zich bevond. Men behoeft zich dan werkelijk niet af te vragen hoe Rotterdam er in zoo'n geval na tien of twintig jaren economisch aan toe zou zijn. Stel u dan verder voor, dat Duitschland evenals Polen niet in staat zou zijn de rivier bevaarbaar te houden voor schepen van meer dan honderd ton en dat bijvoorbeeld Turkije deze zotternij sanctionneert en den Duitschers alle hulp belooft voor het geval de Rotterdammers aan dezen toestand een eind zouden willen maken. Er is dan weinig fantasie voor noodig om zich de gevoelens der Rotterdammers tegenover Turkije, of van de Danzigers tegenover de Britten en Polen te kunnen indenken. Dit was Volkenbondspolitiek — de krankzinnigheid die steeds de instemming en bewondering van onze vroegere regeeringen heeft gehad. En zelfs nu nog schijnt het een der Engelsche oorlogsdoeleinden te zijn, dat de Duitschers Danzig nooit terug zullen krijgen.

Het Poolsche corridorgebied reikte westelijk van Danzig tot aan de Oostzee en hier bouwde Polen met geleend geld en geleende ingenieurs een uitstekend geoutilleerde handels- en oorlogsvloot. Men herinnert zich nog wel, dat bijvoorbeeld eenige der zeer goede Poolsche onderzeebooten in Nederland gebouwd werden — de Polen zelf waren daartoe ook niet in staat. Gdynia moest gebouwd worden op een plek, die van nature allerminst voor havenaanleg geëigend is en dus door ver in zee uitstekende dijken tegen den noordoosterstorm beveiligd moest worden. Ook nu nog liggen de schepen hier bij stormweer niet geheel veilig, doch de haven bestaat nu eenmaal en wordt dus ook gebruikt. Bij deze haven ontstond de stad Gdynia — tegenwoordig Gotenhafen. Het zou voor onze Nederlandsche architekten de moeite waard zijn deze topprestaties der Poolsche kultuur eens in oogenschouw te kunnen nemen. De stad beslaat een groot deel van een moerassige vlakte en de hellingen der omringende heuvels. Over deze ruimte zijn grauwe kubusvormige steenen en houten bouwsels uitgestrooid, alsof een reusachtige hand hier zijn sintels gezeefd had. Van eenig plan, eenige ordening, eenige organisatie geen spoor. Volkomen willekeurig verheft zich hier en daar in de drassige vlakte of tegen de kale helling een vierkante steenhoop, die bij nader onderzoek een huis, een fabriek of een kerk blijkt te zijn. Kijk eens naar die kerk — wezen mijn metgezellen mij. Ik keek, maar zag niets. Zij wezen mij echter drie keer op hetzelfde groote, rechthoekige gebouw met veel ramen en een bijna plat dak, dat ik in mijn westersche onschuld voor een stoomwasscherij, een electriciteitsfabriek of het pompstation van de waterleiding had gehouden. Toen begreep ik — het was een roomsche kerk.

(Wordt vervolgd).

HET JOODSCHE VRAAGSTUK VII.

De Joden onder Romeinsch bestuur.
Opstand en verdrijving uit Palestina.

Ons vorig artikel eindigde met het optreden van Herodes als stadhouder-koning van Judaea. Was bij Herodes' leven het Joodsche Rijk door de Romeinen nog een schijn zelfstandigheid gelaten, na diens dood verviel ook deze geheel. Judaea werd bij de Romeinsche provincie Syrië ingelijfd en onder een procurator gesteld. De vijfde met dien titel was Pontius Pilatus. Niettegenstaande orde en rust in stand gehouden werden, duurden hevige partij- en godsdienst-twisten onder de Joden voort. Tegenover de Pharisaeërs, een streng godsdienstige volkspartij, stond de hiërarchische priesterpartij der Sadducaeërs, die de mozaïsche voorschriften met de Grieksche denkwijze in overeenstemming trachtte te brengen. De Pharisaeërs streefden naar een vergrooting van de macht van den Hoogepriester, de anderen naar een vrijere levensbeschouwing en een grootere politieke zelfstandigheid, al moest men aan den procurator ondergeschikt blijven.

Een derde sectie, de Essaeërs, zocht haar heil in volkomen afzondering ten W. van de Doode Zee, met een uiterst streng godsdienstig leven.

Niettegenstaande deze godsdienst-

twisten bleef in Judaea rust heerschen, zoolang het volk zich in de onderwerping schikte en de procurator met zachte hand regeerde. Toen echter Pontius Pilatus bij een gering oproer te streng was opgetreden (37 na Chr.) werd hij naar Rome teruggeroepen, en keizer Claudius schonk nu aan Judaea de vrijheid weer onder Herodes' kleinzoon Agrippa als koning. Deze stierf echter reeds in 44 na Chr. en Judaea werd opnieuw ingelijfd. Ditmaal traden de procuratoren echter strenger op en, hierdoor geprikkeld, kwamen de Joden in 67 na Chr. onder leiding van de „nationale vrijheidspartij" (zeloten) in opstand en dwongen het Romeinsche Bestuur Jeruzalem te verlaten.

Een door de revolutionairen ingesteld schrikbewind vervolgde alle gematigden bloedig en liet alle Romeinsche gevangenen vermoorden, totdat de door keizer Nero uitgezonden veldheer Vespasianus, uit Ptolemaïs (Akka, benoorden het tegenwoordige Haifa) met een groot leger Galilea binnenrukkende en het land overstroomende, na lang dralen en na de vermeestering van de bergvesting Jotapata in 69 na Chr. het beleg om Jeruzalem sloeg. In dien tusschentijd waren in de stad zelf bloedige gevechten tusschen de zeloten en de gematigde burgerpartij geleverd. Weldra ontstond na de insluiting in de overvulde stad een vreeselijke hongersnood en hierdoor en door ziekten werden duizenden in den dood gedreven. Tevergeefs bood de Romeinsche veldheer Titus, die nadat Vespasianus naar Rome vertrokken was om de keizerskroon te aanvaarden, het bevel over de Romeinsche legers had overgenomen, de ingesloten bevolking een overgave op ge-

nade of ongenade aan. In hun vertrouwen op Jahvè weigerden de Joden dit aanbod en eerst langzaam aan konden de Romeinsche soldaten zich van den versterkten tempel meester maken. Van hieruit had vervolgens de algeheele verwoesting der stad plaats (70 na Chr.).

Een deel der in leven gebleven bevolking werd geboeid naar Egypte vervoerd om aldaar in de steengroeven te werken, een ander deel moest te Rome bij de gevechten der gladiatoren — waarvoor meestal slaven gebruikt werden — dienst doen.

Het hier weergegeven verhaal is in hoofdzaak afkomstig van den Joodschen geschiedschrijver Flavius Josephus (37—100 na Chr.), die bij het uitbreken van den opstand te Jeruzalem naar Galilea uitweek om daarover het bestuur te aanvaarden. De belegering van de vesting Jotapata (zie boven) door Vespasianus en Titus maakte hij mee, en bij de overgave dier vesting wist hij de gunst van Vespasianus te winnen door dezen het verwerven van de keizerskroon te voorspellen. Na de verovering van Jeruzalem door Titus ging hij met dezen mee naar Rome, waar hij in het Grieksch zijn werk „De geschiedenis van den Joodschen oorlog" schreef.

In hoeverre de hierin beschreven Joodsche heldendaden min of meer gekleurd zijn, valt niet te beslissen.

Sedert de verwoesting van Jeruzalem leefden de Joden uitsluitend in de verstrooiing (diaspora) over de geheele aarde, totdat door de zoogenaamde Balfourdeclaratie van 1917 de toezegging van de Engelsche regeering werd verkregen, dat den Joden een nationaal Tehuis in Palestina ter beschikking gesteld zou worden.

De verstrooiing der Joden begon niet eerst na den val van Jeruzalem (71 na Chr.), maar had reeds veel vroeger aangevangen. Van de Babylonische kolonie uit schijnen ze zich reeds vroeg naar Armenië en den Kaukasus verbreid te hebben, alwaar ze al omstreeks 200 v. Chr. vrij talrijk waren. Ook naar Syrië en Egypte, naar Cyprus en Alexandrië waren al vroeg Joden gegaan.

Mommsen beschrijft in zijn „Römische Geschichte" hoe de Joodsche kooplieden al vóór Caesar's tijd te Rome een noodlottigen invloed hadden, en ook Cicero schreef hierover. Menig Romeinsch Keizer begunstigde echter de Joden.

Van de kusten van het Krimschiereiland en het hart van Azië tot aan Spanje was er volgens den Griekschen geschiedschrijver Strabo, een tijdgenoot van Christus, een net van Joodsche gemeenten, die onderling verband hielden.

Omstreeks het begin van onze tijdrekening trokken er al Joden naar China, waar ze enkele gemeenten stichtten, die echter na eenige eeuwen geheel in de Chineesche [illegible] naar Cochin-China en naar Abessynië waren reeds vóór Christus' geboorte Joden getrokken. De Abessyniërs vangen hun geschiedenis aan ten tijde van Salomo en deelen daarin mee, dat de koningin van Saba een Abessijnsche vorstin was, die Salomo een zoon heeft geschonken, die als Menelik I den troon besteeg.

Een deel der bevolking (van hamitisch ras) (de Falascha = emigranten), zou den Joodschen godsdienst hebben aangenomen en zich in N.W. Abessynië [illegible] hebben. [illegible] Joodsche gebruiken overgenomen en in stand gehouden, zoo de sabbath, de slacht- en reinigingsvoorschriften, het Paaschfeest en andere. Hun spreektaal is een Afrikaansche. Eerst in de 17de eeuw zijn zij door de christelijke Abessyniërs onderworpen.

Een veel later regeerend vorst uit dezelfde dynastie zou met de Joden in

Zuid-Arabië oorlog gevoerd hebben (± 525 na Chr.). Reeds meer dan een eeuw tevoren was het Christendom Abessynië binnengedrongen en drie eeuwen hierna werd dit door den Islam teruggedrongen. In de 14de en 15de eeuw beleefde het rijk een bloeitijd.

HET BITTERUUR DER HELDEN.

Zij zaten zoo gewichtig mogelijk rond hun tafeltje en dronken een borreltje. Het café was hun vreemd, dat was duidelijk. En het was ook heel erg vol. Zoodat ik niet anders kon doen, dan aan hun tafeltje plaats te nemen. Maar zij merkten dit nauwelijks, hetzij dat dit kwam door vorige alcoholische genietingen, hetzij dat zij het te druk hadden met politiek om nog erg te hebben in andere stervelingen.

Zoodat ik alle gelegenheid had om op mijn gemak te kijken en te luisteren. Nu — er was genoeg waar te nemen.

In de eerste plaats was er een heer met zeer aan elkaar gegroeide wenkbrauwen, die zijn haar zoo akelig kort droeg, dat ik onwillekeurig naar een nummer op zijn colbertje zocht. Hij had breede korte nagels en een pafferig bleek gezicht. Hij keek een tikkeltje waterig en leunde nadrukkelijk voorover, zijn handen op de wijd uit neergeplante beenen gestut. In plaats van een nummer droeg hij nu een oranje-achtig beestje in zijn knoopsgat en een uitgezaagd kwartje op zijn das. Af en toe keek hij schichtig, als iemand die het bordje „Heeren" zocht.

— Sinds ik eruit ben, zei hij, heb ik veel gezien. En sinds ik er in ging, is er veel veranderd. Als je tegenwoordig in het donker een handtasschie pikt, loop je kans dat ze je hardstikke koud make. Dat was in mijn tijd anders....

Hij krinkelde zijn wenkbrauwen tot een rare golflijn en keek diepzinnig naar een plasje nattigheid naast zijn glaasje, waar hij wezenloos wat cigarette-asch in tipte.

— Ja, vroeger, stemde zijn buurman toe, vroeger....

De man, die zich zoo solidair met het verleden van den ander verklaarde was een droefgeestigaard, dat was zonder meer duidelijk. Hij was zwartachtig gekleed en maakte daardoor een indruk alsof hij sedert zijne prille jeugd door iets politiek-christelijks werd ondermijnd.

Deze indruk werd nog versterkt, doordat hij een parapluie in een foudraal zorgvuldig tusschen de knieën hield. Hij rook om zoo te zeggen naar tractaatjes en jongelingsvereenigingen. De eenige fleur, die zijn vale persoonlijkheid luttele luister bijzette, was een rood — vroeger wit — blauw lintje, dat hij om de knop van voorzegde paraplule had gebonden. Het had reeds eerder ergens om gebonden gezeten, want op het middelste baantje ontwaarde men kleine zwarte firmanaam-lettertjes in nadrukkelijke herhaling.

Het scheen evenwel alsof deze broeder met zijn „ja, vroeger" reeds teveel gezegd had. Want een derde mengde zich in het gesprek. Deze man had vergelijkenderwijs iets onmiskenbaar springlevends ten overstaan van het levende lijk in het zwart. Want hij hàd geweldige geblokte sportkousen over een rijbroek aan en een iets te groote bolhoed achter op zijn hoofd. Zijn korte vingers en verdere vleeschelijke verschijning deden in hem een slager of paardenhandelaar vermoeden. Hij had een nationale-vingerring om zijn pink geschoven, die daardoor wat witter zag dan de rest van zijn lichaam. Zijn heele gezicht stond naar lachen en domheid en zijn oogjes straalden welwillende, onschuldige moordlust en onbewuste wreedheid uit.

Uit de zak van zijn jekker puilde het „Stuiversblad", maar toen hij dit orgaan wenschte te bezigen om het tafeltje al betoogende schoon te poetsen, trok hij ook de „Sint Antonie (of iemand anders) Klokken" mee naar buiten.

— Vroeger? zei hij strijdvaardig tegen den bleek-zwarte. Vroeger? Hij draaide het woord eenige malen tusschen zijn grijnzende gele tanden heen en weer, zoodat een paar gouden kiezen ons tegen glansden. De zwarte kromp eenigszins ineen en zwaaide afwerend met zijn slappe handen. De heer-met-de-wenkbrauwen keek opmerkzaam en afwachtend.

Vroeger, herhaalde de opgewekte en tikte met zijn antionale ring tegen zijn borrelgraasje; vroeger had jij nog dat gereformeerde zangkoortje, hè? Hè, hehè, wat een wonder dat je naar die goeie ouwe tijd terug wil, hèhèhè, die is goeie. Maar dan niet weer van die aardigheidjes, hè? Van die pretjes die je ouwerling-àf maken, hè? Hoe is dat eigenlijk met dat meissie afgeloopen? Hebben ze d'r de politie nog in gemoeid? Ik ben vergeten hoe 't precies was.

De zwarte was merkbaar opgelucht en forceerde een soort glimlach.

— O, bedoel je dat, zei hij, terwijl hij met zijn vinger tusschen boord en nek wriemelde. Ik dacht al....

Maar hij herstelde zich en verzonk in gepeins.

— Hij dacht dat je het over het financieel beheer van d'rlui gemeente had, kwam de wenkbrauwen-heer te hulp. Jesus, wat een stom geval was dat. Daar heb-ie nog twee maanden voor gehad. En het mooiste was, dat-ie de heele poet had moeten gebruiken om allerlei achterstalligs mee in te halen.

— Die is goed, hinnikte de slager, die is verrekt goed, hèhèhè....

De zwarte voelde zich in zijn eer getast. Hij stond echter zwak, want het wàs, zooals zijn metgezel had beweerd. Daarom verlegde hij de discussie naar religieus gebied.

— Jullie roomschen zijn anders ook zoo fijn niet, begon hij giftig. Wat ze bij jullie aan onschuldige kinderen in de biecht allemaal durven vragen....

— Dat vragen jullie niet, maar doen jullie zèlf, grinnikte de slager.

— Jullie worden stom gehouden, vervolgde de paraplule-standaard woedend, jullie magge geen eens den bijbel lezen....

— En ik zou als ik het wèl mocht 't in mijn huis niet willen, ging de „Sint Sus ofzoo Klokken" verder. Mooie lectuur is dat. Wat mij verwondert is, dat er ondanks de bijbellectuur nog steeds tamelijke nette menschen zijn.

— Dat moet je dan maar 'es tegen je pastoor zeggen, meende de zwarte, of tegen de eerwaarde heeren Bloem en Visser....

— Dat is vuil, vond de wenkbrauwenman. Dat is vuil, dat is koren op de molen van die fascisten. Toen ik er in ging, waren ze daar net mee bezig. Hoe is het daar eigenlijk mee afgeloopen?

— De doofpot in, grinnekte de slager. Toch nog de doofpot in. Dank zij onzen Goseling....

Goseling — de drie werden er stil van. Waar blijft de tijd, hè? Plotseling voelden ze boven alle krakeel uit hun losverbondenheid. Waren zij niet vóóralles anti-nazi's?

Zij bestelden een rondje erbij.

— Daar zouden we haast nog mot met mekaar krijgen, herademde de zwarte.

— Ja, zoo is het, viel de gewenkbrauwde bij. Dat zou wat moois wezen. Waar zou onze nationale eenheid blijven als we zóó deden! Dat zouden die vuile rot-fascisten wel willen. Wij onder mekaar knokken en sullie làche....

— Op den duur zijn al die nazi's toch niks waard, juichde de zwarte bijna. Heb je de N.C.R.V. gehoord bij de nieuwjaarspreek? Die was goeie. Wel tien keer sprak dominee over die arme joden en dat die toch maar Gods uitverkoren volk zijn. Daar kan niemand wat aan doen. Ook de Egyptische overheid niet, zei die. Want toen de Farao kwam kon die toch niks beginnen.

— Ik heb het gehoord, zei de wenkbrauw, en wat zei-ie dat fijn: die Farao had het beste oorlogstuig der wereld, de beste „pantserwagens", zei die. Nou dan begrijp je wel, wie of-ie met „Farao" bedoelde, hè? Wie heeft er nou de beste pantserwagens? Die knaap had het listiger ingepikt dan die Niemeier of Niemuller of hoe heet die gast ook weer. En al z'n pantserwagens hielpen hem niks, zei-ie. Want opeens stond-ie voor de zee. En daar kon-ie maar niet doorheen. Is-ie effe goed! Voel je 'm?

Maar die arme Joden, zei-ie, die konden er wel over. Maar ze zullen eens terug komen naar het land waaruit ze verdreven zijn. En dat laten die stommelingen van de censuur maar allemaal uitzenden! Om je kapot te lachen!

— Die lui snappen niks van onzen tijd, valt de slager bij. Niks begrijpen ze van onze volksaard. Maar wij zullen ons zelf blijven. En als ik de kans krijg nou, dan mep ik er eentje in de eeuwige verdoemenis....

En met een liefkoozend gebaar betast hij een van de stoelpooten. Uit zijn literaire jaszak vischt hij nu nog een nummertje van De Unie.

Gerhard Bartels.

Rasbewustzijn en Bevolkingspolitiek

Rassenkunde toegepast bij belastingwetgeving en salarisregeling

De feiten, die de voorbije democratische of humanistische periode ons heeft nagelaten om er mee af te rekenen, zijn o.a deze:

1. *de volksgenooten met de rassenkundig waardevolste erfeigenschappen planten zich minder snel voort dan de erfelijk minderwaardigen.*
2. *het wordt in het heele volk niet meer als een plicht gevoeld om met vier of vijf kinderen voor de instandhouding van het ras zorg te dragen.*
3. *van hoog tot laag heerschen de meest verkeerde opvattingen over rassenkunde en erfelijkheidsleer.*
4. *in plaats van opvoeding tot levenshouding is onderwijs in feitenkennis en techniek gekomen.*

Dit alles lijkt heelemaal niet zoo erg, maar het is toch voldoende om ons heele volk in vrij korten tijd te doen uitsterven. Een enkel voorbeeld: er zijn menschen, die meenen, dat als zij maar 2 kinderen groot brengen, dat zij dan net genoeg hebben gedaan om het volk in stand te houden.

Hoe is dat in werkelijkheid? In werkelijkheid zou een volk, dat het 2-kindersysteem volgde, na ± 300 jaar uitgestorven zijn. Want daar lang niet alle kinderen den huwbaren leeftijd bereiken en bovendien niet allen trouwen, zou er van een menschengroep (die het 2-kindersysteem volgde), van bijvoorbeeld 1000 personen, na 30 jaar een nakomelingschap zijn van slechts 626 personen, na 60 jaar: 386; na 90 jaar: 240; na 120 jaar: 149; na 150 jaar 92 en na 300 jaar: 8! Waarmede dus deze groep van 1000 nagenoeg zou zijn uitgestorven.

Beperking tot 2 [illegible] leven van roofbouw leiden als parasiet op het volksorganisme.

Ook 3 kinderen is niet voldoende om een bevolking in stand te houden. Onder normale omstandigheden is een huwelijk met vier kinderen pas voldoende om het volksgeheel op den duur niet te verzwakken en vijf kinderen per huwelijk is zeker gewenscht in gevaarvolle en onrustige tijden.

En zeker in tijden van oorlog, waarin zoovele jonge vrouwen „overblijven".

Het in gebreke blijven der besten.

Maar wat blijkt nu dagelijks?

Iederen dag komen wij opnieuw tot de ontstellende ontdekking, dat juist de begaafdste, kundigste, werkzaamste volksgroepen zich het meeste aan het geen-, een of tweekindersysteem houden!

Uit bovenstaand overzicht blijkt daarmede dus ook, dat deze erfelijk volwaardige groepen snel aan het uitsterven zijn.

Dit geldt niet alleen voor de academisch gevormden en de ambtenaren in overheidsdienst, maar zeer zeker ook voor de meest kundige en de met het grootste verantwoordelijkheidsgevoel begaafde arbeiders.

Het noodlottige is, dat men zich dit heelemaal niet bewust is en steen en been klaagt over het verval van eigen „stand", terwijl men zelf bezig is dien ten doode te doemen.

Dit pijnlijke besef, dat eigen waardevolle stand ten onder gaat, is waarachtig niet een gevoel van nerveuze intellectueelen of bleeke patriciërs. Integendeel. Duizenden bekwame vakarbeiders, voorlieden, ambachtsmenschen uit alle mogelijke beroepen beklagen er zich steeds weer over, dat niet alleen hun vakkennis door de mechanisatie totaal verloren gaat en er door de slechte leerplannen van Ambachts- en nijverheidsscholen heelemaal geen jonge vaklieden meer worden gevormd, maar zij hebben het er ook steeds over, dat hun soort aan het uitsterven is.

Kijk, dat is een rest van het oude volks- en rassenbewustzijn, dat ondanks „moderne" vooruitgangswaanzin toch nog is blijven hangen van der vaderen wijsheid.

Inderdaad: zij zijn in razend tempo aan het uitsterven.

Ondertusschen planten de minderwaardigen en de uitgesproken onvolwaardigen en misdadigen zich in even snel tempo voort als de beteren achterblijven. Erfelijk [illegible] niet zelden 6, 7 of 8 kinderen, waar zij het volk mee belasten. Alcoholici, werkschuwen en misdadigen doen daar weinig voor onder. Juist de onmaatschappelijken, die geen zedelijke remmen kennen en geen verantwoordelijkheidsgevoel kennen, hebben een talrijk nakroost, dat met precies dezelfde ondeugden behept is.

Een Amerikaansch voorbeeld.

Schrikwekkende gegevens heeft Amerika daaromtrent verzameld, waar de erfelijkheidsleer het langste is beoefend en toegepast. Zoo is bijvoorbeeld vastgesteld, dat 6 erfelijke lijders aan St. Vitusdans in de zeventiende eeuw uit Engeland naar Amerika emigreerden en aan de Oostkust landden. Deze zes ongelukkigen hebben een nakomelingschap van 962 lijders aan deze verschrikkelijke ziekte nagelaten, die zich over de heele breedte van de Staten hebben gevestigd en steeds weer een gevaar voor de bevolking opleveren.

Juist dit voorbeeld geeft zoo mooi weer, hoe waarlijk humaan in dit geval het steriliseeren van de 6 stamouders zou zijn geweest: bijna duizend heillooze levens zouden erdoor voorkomen zijn.

In Californië en andere staten is men er dan ook toe over gegaan om 16000 erfzieken te steriliseeren. Deze behandeling (die voor de mannen niet pijnlijker is dan het trekken van een tand en niet eens het onderbreken van de dagelijksche werkzaamheden eischt) heeft de beste resultaten gehad. Ook voor de behandelden, die zich weliswaar niet meer voort kunnen planten, maar verder zich mogen verheugen in het behoud van hun sexueele neigingen en vermogens.

Het getal 16000 lijkt misschien wat groot, maar het is dit in het geheel niet, als men bedenkt dat dank zij het regiem van humanisme, liberalisme en democratie het aantal geestelijk onvolwaardigen waarschijnlijk [illegible] van de totale bevolking uitmaakt en het dubbele aantal lichamelijk minderwaardig is, zoodat een vierde deel van de bevolking als niet volkomen volwaardig mag gelden.

Het gaat er nu om, de lichamelijk en geestelijk zieken en de erfelijk misdadigen en de a-socialen uit deze massa op te sporen en voor de toekomst onschadelijk te maken door sterilisatie. Wellicht dat daardoor in de toekomst plaats komt voor een millioen waarlijk volwaardige volksgenooten.

[illegible] *liefde, die wij aan onze medemenschen kunnen bewijzen, want deze daad voorkomt niet alleen nameloos leed aan millioenen onschuldigen, die anders hun vreeselijke kwalen zouden moeten verduren, maar het schept tevens levensvreugde voor de gezonden, die niet meer neergebogen worden onder den toenemenden druk van de steeds grooter massa's, die niet voor zichzelf kunnen zorgen.*

Voorbeelden?

In 1927 waren er in Duitschland 235.000 geesteszieken, waarvan er 60.000 gehuwd(!) waren. Hiervan was ¾ erfelijk belast. Van deze patienten zaten er 126.277 in gestichten en kostten 97.2 mill. Mark per jaar. Voor idioten werd daarnaast nog 185 mill. Mark uitgegeven. Uit de groote steden gingen van de

(Zie vervolg pag. 14).

HET LIED VAN LEVIE

16

Toen de politie wou vervolgen,
was Goseling wel zeer verbolgen,
want de marechaussee-brigade,
gedecoreerd voor vroegre daden,
wekte daarmee zoo sterk zijn toorn,
dat hij haar, kort gezegd, liet hooren:
„Vervolg corrupte hongerlijers,
„maar nooit bekende Staatspartijers.
„of toegewijde zwendeljoden.
„Dat is U, eens voor al, verboden.
„En kom ook nimmer tusschen beien,
„als de pastoors in Oss eens vrijen."

En, na 't protest der flinke mannen
werd de brigade prompt verbannen.
En Levie ziet, dat Nederland
een speelbal is in Juda's hand,
wijl hier de geest van 't Joodsche ras,
zich ingevreten heeft, zoo kras,
dat zelfs Van Schaicks en Goselingen
naar hoogste posten durven dingen
en ze (God bet're het!) ook krijgen;
dat alle Kamerleden zwijgen,
als zoo'n minister, door zijn daden,
's lands eer en wetten heeft verraden;
dat de partijen zelfs niet kikken,
wijl ook zij in corruptie stikken,
en gnuivend toezien in de Kamer,
als 't recht bezwijkt onder den hamer.

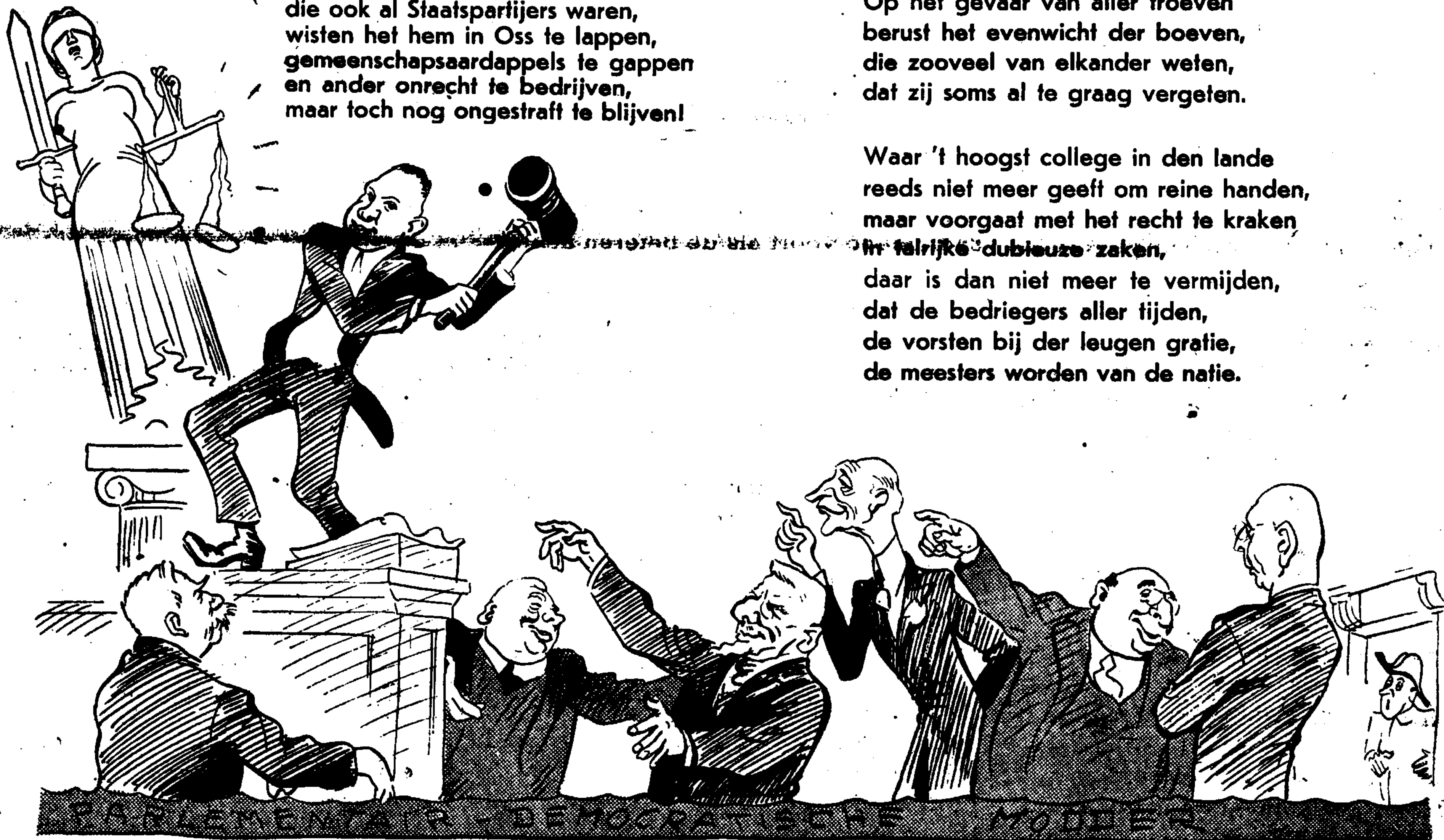
Op het gevaar van aller troeven
berust het evenwicht der boeven,
die zooveel van elkander weten,
dat zij soms al te graag vergeten.

Waar 't hoogst college in den lande
reeds niet meer geeft om reine handen,
maar voorgaat met het recht te kraken
in talrijke dubieuze zaken,
daar is dan niet meer te vermijden,
dat de bedriegers aller tijden,
de vorsten bij der leugen gratie,
de meesters worden van de natie.

En Levie hoort van mooglijkheden,
die altijd, ook reeds in 't verleden,
in de stad Oss werden geboden
aan zwarte scharrelaars en Joden.

Hij hoort er van een andren vrijer,
een soort bankier, maar Staatspartijer,
die er op Oss-sche wijze knoeide.
Doch toen het recht er zich in moeide,
kreeg het, als zwarte consequentie,
een domper uit de residentie

Een paar corrupte ambtenaren,
die ook al Staatspartijers waren,
wisten het hem in Oss te lappen,
gemeenschapsaardappels te gappen
en ander onrecht te bedrijven,
maar toch nog ongestraft te blijven!

.... en gnuivend toezien in de Kamer, als 't recht bezwijkt

(Wordt vervolgd).

14-jarige jongens 4% op „achterlijken-scholen", welk percentage in half-landelijke industrie-centra opliep tot 15%! Daarnaast waren er nog 33.292 blinden en 45.376 dooven.

De blindheid was bij ruim 20% der gevallen erfelijk en de doofheid ongeveer 35%. Een 8-jarige schoolopleiding kwam voor een blinde op ± 26.000 Mk., voor een doofstomme op ± 20.000 Mk. En dat terwijl de opleiding van een normalen scholier maar op 1000 Mk. kwam!

Daarom: Rassen-hygiëne.

Wat te doen?

Er is maar één uitweg: **rassen-hygiëne!** En nu is er meteen gelegenheid om een dwaas misverstand uit den weg te ruimen. Er is een soort zoogenaamd erg „ontwikkelde" lieden (vanaf werksters tot en met ministers) dat meent, dat men **heel erg aan rassen-hygiëne doet, als men sociale maatregelen neemt op het** gebied van volkshuisvesting e.d. of als men lichaamsverzorging en sport aan de massa bijbrengt.

Maar heel dit gedoe is alweer reactionair ten opzichte van de doelstellingen van de echte rassen-hygiëne.

Want natúúrlijk moet de volkshuisvesting, de voeding, de lichaamsontwikkeling enz. verbeterd worden. Dat is voor ieder niet-confessioneel verblind mensch vanzelfsprekend.

Maar het is een grove dwaling, als men meent, dat dit van invloed zal zijn op het nageslacht. Deze maatregelen zijn uitstekend, maar alleen van belang voor de levenden. Het zijn allemaal invloeden van buitenaf en zij hebben niet den minsten invloed op den erfaanleg nòch op de toekomstige rassen-samenstelling van ons volk.

Toch mogen deze maatregelen niet veronachtzaamd worden, daar zij levensgeluk en weerbaarheid aan heel de levende generaties brengen!

Practische uitvoering.

De taak van de rassen-hygiëne, of **eugeniek,** is het ervoor te zorgen dat de geheele bevolking rassenkundig zoo gezond mogelijk leeft en in het bijzonder dat de bevolkingsgroepen binnen het volksgeheel zich vermeerderen in overeenstemming met hun erfwaarde.

Het is vanzelfsprekend niet voldoende, dat de vruchtbaarheid der „minder-dan-middelmatigen" wordt ingetoomd: **het gaat er in de eerste plaats om, dat de meest begaafde en gaafste bevolkingsgroepen niet bij hun één- of tweekinderhuwelijken blijven, maar tot een algemeene zede van drie, vier en vijf kinderen worden gebracht.**

Hand in hand met de sterilisatie of afzondering van de erfelijk minderwaardigen moet dus een positieve bevolkingspolitiek worden gevoerd, die ook de meer-ontwikkelden en meest-verantwoordelijken er toe kan brengen zich gezinnen op te bouwen van voldoende sterkte.

Hier moet de staat optreden en een van de meest effectieve maatregelen is te vinden in de belasting-wetgeving en de salaris-regeling voor het overheidspersoneel.

Wij hebben gezien, dat het beperken van een gezin onder 3 kinderen roofbouw beteekent op ras en volk. Reeds in de belasting dient dit uit te komen, door het leggen van een verzwaarden belastingdruk op de nalatigen of onvruchtbaren.

Want het opvoeden van 4 kinderen is een weerbaarheidsplicht evenals persoonlijke dienstname bij de weermacht. Wie dezen plicht verwaarloost of niet nakomen kan blijft in gebreke — en geniet bovendien maatschappelijke en sociale voordeelen of gemakken boven de plichtsbewusten. Deze onverdiende en anti-volksche voorrechten moeten door een aangepasten belastingdruk en overeenkomstige salarisregeling worden opgeheven.

Deze regelingen moeten dan dusdanig zijn ontworpen, dat een zeer duidelijke verlichting der lasten pas optreedt bij het derde kind. Want het is er in den volkschen staat niet om begonnen om meer huwelijken te krijgen en ook niet om meer 1- of 2-kinder huwelijken aan te moedigen, maar om de beste volksgenooten van hun 2kindersysteem af te brengen en tot 3-, 4- en 5-kinder huwelijken te komen!

Tusschen 3 en 4 kinderen immers ligt de afsterving besloten en tusschen 4 en 5 pas een heel geleidelijke [illegible] deze, ons meest waardevolle, volksgroepen!

Daarom mag de verlichting der lasten niet te vroeg beginnen en om dezelfde reden moeten de voordeelen ook weer spoedig ophouden (na het vierde of vijfde kind) want anders profiteeren juist weer de zich zeer snel en onverantwoordelijk voortplantenden, die immers de erfelijk minst waardevolle groepen vormen.

Het ideale geval voor de belastingwetgeving is dan ook dat voor het 3de, [illegible] wordt kwijtgescholden. In denzelfden zin zal men salarisregelingen voor de vast-bezoldigden moeten ontwerpen, n.l. zóó, dat de kindertoeslag niet een vast bedrag is, maar een vast percentage van het grondsalaris, zoodat ook de hoogere ambtenaren er de werking van bespeuren en er de evenredig stijgende kosten voor de opvoeding van hùn 3de en 4de kind volgens hun stand er mee kunnen bestrijden.

Houdt men deze logische en natuurlijke voorwaarden voor eèn het geheele volk ten goede komende bevolkingspolitiek in het oog, dan is het pas duidelijk hoe de liberalen en democraten bezig waren ons volk in zijn geheelen organischen opbouw te verzieken.

Waarom opvoeding?

Na dit alles zijn er wellicht balsturigen, die als eeuwige dwarsdrijvers zeggen: „als dan toch alles rassenkundig en naar de erfelijkheidswetten is vastgelegd — welnu, wat behoeven we ons dan nog om opvoeding te bekommeren? Laten wij dan maar ieder aan zijn lot overlaten...."

Zoo een redeneering raakt kant noch wal.

Natuurlijk komen de meest vernuftige opvoedingsmiddelen **niet het nageslacht in biologischen zin ten goede.** Maar een goede opvoeding en een practisch onderwijs komen evenals lichaamscultuur en goede huisvesting, evenals ontspanning en vacantie-reizen **aan de levenden onmiddellijk ten goede.**

Opvoeding èn onderwijs zijn daarom belangrijk. Niet om de parate kennis, niet om het vaak buiten alle verhoudingen uitgebreide feitenmateriaal wat de jeugd wordt ingepompt, maar om de [illegible] voeders moet worden bijgebracht, ja aangekweekt.

Belangrijk is: Karaktervorming.

Vooral voor de eerstkomende generaties zal dit moeilijk zijn. Want opvoeding heeft alleen zin als er een algemeene ZEDE aan ten grondslag ligt, een levende traditie, die het geheele volk omvat en waarin de houding van den enkeling steun en weerklank vindt.

Want [illegible] doordringen van de begrippen eer en trouw, kameraadschap en rechtschapenheid, dapperheid en offervaardigheid, tucht en zelfbeheersching, m.a.w.: karaktervorming.

Maar al deze hooge begrippen blijven holle woorden als er geen volk is, waarin al deze dingen honderdduizendvoudig beleden worden en levende werkelijkheid zijn.

Maar deze „woorden" **kunnen snel,** zeer snel, werkelijkheid worden, want zij beteekenen niet anders dan de wenschdroomen van **iedere vrouw** en [illegible]

Het is zeer de vraag of „de school" zeer waardevol zal blijken uit opvoedkundig oogpunt. De eerste generaties zullen ongetwijfeld meer „levenshouding" moeten opdoen in den komenden arbeidsdienst en in de formaties van nationaal-socialistische kaders.

Maar zeker zal het onderwijs (veel meer dan menigeen denkt) dienstbaar gemaakt kunnen worden aan opvoedkundige beginselen, inplaats van, zooals nu, louter technische en feitelijke kennis in te pompen, die voor het overgroote deel later niet het minste verband blijkt te hebben met bekwaamheid voor een of andere hoogere of lagere functie in de maatschappij. Doch daarover eens een andere keer, als wij de ruimte van de opvoeders zullen behandelen, die er ondanks de erfelijkheid toch nog vrij is!

Aanbevolen Café's en Restaurants.

DEN HAAG.

Café - Restaurant - Billard
„HET DIETSCHE HUIS".
Torenstraat 146
Tel. No. (aangevraagd)
Kd. JAUTZE.

TIROLER HOF
Annastraat 17, Den Haag
Deutsches Bier - Wiener Küche — Mässige Preise
Tel. 116485, Inh. H. Fichter

DORTMUNDER HOF
Special Ausschank ausschliesslich Deutscher Biere
Vergunning
Toussaintk. 1 h. Veenkade

RIDDER-KLAUSE
Rijswijkscheplein
Verkehrslokal der Deutschen Wehrmacht

ZUM KLAUSNER
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine.
Den Haag, Heerengr. 18
Telefoon 11.46.93

HIER MOET UW NAAM STAAN!

AMSTERDAM.

VINETA-BAR
P. C. Hooftstraat 28
AMSTERDAM - Tel. 96021
INTIM - GEMUTLICH

Hotel - Café - Restaurant
„NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
Telefoon 45403 en 47510
M. W. RABE-KOCH

HAARLEM.

STATIONSKOFFIEHUIS
v.h. FIRMA KUYPERS
Stationsplein 12
Electrisch gekoeld bier
L. v. d. Have

HIER MOET UW NAAM STAAN!

Agentschappen.

ALKMAAR:
B. Roskam, Voordam 15 a.
ALMELO:
Mej. C. J. M. Denneman, p/a H. Wevers, Mezenstraat 8.
AMBY:
J. H. Dejalle, Hoofdstraat 87.
AMERSFOORT:
A Ravesloot, Krommestraat 27.
APELDOORN:
Joh. Harwig, Arnhemscheweg 34
ARNHEM:
Kleine Oord 6.
~~**ASSEN:**~~
~~O. Offringa, Zuidersingel~~ 13.
BERGEN OP ZOOM:
S. v. d. Weij, Prins Bernhardlaan 9.
BEVERWIJK:
„Nieuw Nederland", Raadhuisstraat 4.
BREDA:
A. den Boer, Boschstraat 27.
DELFT:
H. J. Sinke, Oosterstraat 56.
EDE:
A. G. Verdam, Parkweg 22.
EINDHOVEN:
H. van den Hurk, Nic. Beetsstraat 14.
~~Telefoon 5797.~~
ENSCHEDE:
Mej. Denneman, p/a Mevr. Wed. Goossen, Hengeloschestraat 140. Telefoon 3773.
GOUDA:
J. C. Terlouw, Oosterhaven 18.
GRONINGEN:
Joh. Waterman, Brugstraat 20.
DEN HAAG:
Sneeuwklokjesstraat 17, Telefoon 336534.
HAARLEM:
„De Bundelaar", Kruisstraat 27, Telefoon 10017.
HEERLEN:
G. van Nieuwenhuizen, Dautzenbergstraat 61.
's-HERTOGENBOSCH:
„Nationale Boekerij", Ridderstraat 3 B.
HILVERSUM:
J. de Way, Rozenstraat 86.
MAASTRICHT:
J. H. Dejalle Hoofdstraat 87, Amby.
MIDDELBURG:
A. A. Suurland, St. Pieterstraat 47.
NIJMEGEN:
Het „Zwart-Roode Huis", Lange Hezelstraat 83, Telefoon 26733.
OOSTERBEEK:
J. F. v. d. Assen, Bildersweg 12.
ROERMOND:
A. Phlippen, Maasnielderweg 2 B.
ROTTERDAM-Noord:
W. A. de Koning, Bergweg 178.
SCHIEDAM:
L. Jurgens, St. Lidulnastraat 79 B.
SIMPELVELD:
Hoek Gaes Irmstraat 18 A.
SITTARD:
F. G. Salden, Paardenstraat 35.
TIEL:
B. Zwart, Oliemolenwal 77.
TILBURG:
J. G. Boon, Spoordijk 32.
TREEBEEK (L.)
G. Procee, Wijenweg 161
UTRECHT:
Nationale Boekerij en Leeszaal, Lichte Gaard 7, Telefoon 11433.
VEENDAM:
W. Sillius, Molenstreek 84.
VELP:
A. Meijer, Brugweg 19.

OPROEP

Handelaren in oude materialen en afvalstoffen!

Het is uw belang lid te zijn van het Economisch Front!
Opgave van alle niet Joodsche firma's hetzij groot of klein worden ingewacht: Zeestraat 76 te den Haag.

HET ECONOMISCH FRONT

LIQUIDATIE VRIJMETSELARIJ

BELANGRIJKE OPENBARE VERKOOPING

Deurwaarder JOH. M. VAN TWUIJVER te AMSTERDAM zal ten verzoeke van den WelEd. Gestr. Heer Mr. E. Th. A. HERMANS, in diens hoedanigheid van Liquidateur der Vrijmetselarij voor de provincie Noord-Holland,

op MAANDAG 13 JANUARI 1941 des voormiddags te HALF ELF UUR

in de benedenzalen van het gebouw van het Groot-Oosten aan de **Vondelstraat 39-41 te Amsterdam** overgaan tot den openbaren verkoop van meerdere roerende goederen, w.o. zich bevinden:

een partij hotel-, café- en restaurantbenoodigdheden, gaskachels, verschillende soorten kasten, tafels en stoelen, schilderstukken, loopers, overgordijnen, enz enz.

De goederen zijn te bezichtigen op Zaterdag 11 en Zondag 12 Januari 1941, des namiddags van 2—4 uur.

ZEGT HET VOORT

Aan de Administratie van „De Misthoorn",
Leidschestraat 85, Amsterdam-C. - Telefoon 38895 - Giro 322600

Ondergeteekende ....

Woonplaats ....

Adres ....

wensecht bij vooruitbetaling een { kwartaalabonnement à *f* 1.25 [1]) / jaarabonnement à *f* 4.75 [1]) }

op het Weekblad „De Misthoorn", met ingang van ....

.... (Handteekening)

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.